

Menkää kaikkeen maailmaan

Todistaja

Elokuu / August 2004 No.7. Volume 79

\$2.50 (GST INCL.)
2,25 EUROA

Sam Tuokkola

Lähetystyön erikoisnumero

- Japanin tähkää...4
- Lähetystyön uudet kasvot...6
- Maailmankansalaisten
näköaloja...7
- Kristus kaupan...9

KEVÄT JA SYKSY KOHTAVAAT TANSANIASSA

Toukokuu täällä eteläisellä pallonpuolisella on syksyn aikaa. Silloin kun Suomessa ja Kanadassa on keskikesä, täällä meillä on keskitalvi. On mielenkiintoista huomata luonnossakin nämä muutokset. Olemmehan tottuneet, että touko- kesäkuu on vuoden hehkeintä aikaa luonnon puhjetessa jälleen kukoistukseensa pitkän talven jälkeen. Siksi tuntuukin oudolta, kun huhtikuun lopulla apinaleipäpuut, ja muutamat muutkin puut muuttuvat ensin ruskan väriihin ja pudottavat sitten lehtensä. Marraskuussa sitten tulee taas uudet silmut ja joulukuksi on jo täysi lehti takaisin puissa!

Olimme toukokuun alussa matkalla Dar Es Salaamiin John Laaria tapaamaan. Matkalla totesimme joidenkin puiden jo varistaneen kaikki lehtensä. Apinaleipäpuut herättivät erityisesti huomiotamme, ovathan ne kuitenkin ilman lehtiäkin kauniin muotoisia ja hyvin kuvauksellisia. Mutta enemmän mielenkiintomme kohdistui tien varrella oleviin kauniisiin kukkiin. Keltaiset, siniset, valkoiset ja violetit kukat loistivat kauniina molemmiin puolin tietä. Morning Glory-kukat, tai niinkuin suo-

meksi niitä kutsumme ”päivänsinikukat” toivat hyvin keväisen vaikutelman maisemaan. Kukat kiipeilivät pensaiden ja puiden runkojen tukemina muodostaen ikäänkuin kukkamattoja niiden päälle. Todella kaunista. Pysähdyim-

me ja aloin kuvata kukkia. Ajattelin, että siitä vaan auton vierestä otan muutaman kuvan, mutta harmikseni huomasin, että juuri sillä kohdalla kukkien taustalla oli paljasrunkoiset apinanleipäpuut.

JATKUU SIVULLA 8

PHOTO: SAM TUOKKOLA

Paljasrunkoiset apinanleipäpuut elävät syksyä, keltaiset kukat kevättä.

Todistaja

Vapautta vai vainoa?

Selailin suomalaista lehteä. Eräs otsikko karmaisi: "Helluntaipastori tuomittiin homopuheesta vankeuteen". Kalmarin kärjäoikeus Ruotsissa langetti kuukauden vankeustuomion pastori Åke Greenille. Oikeuden mukaan Green oli syyllistynyt saarnassaan kiihottamiseen kansanryhmää vastaan. Pastorin mielestä tuomio loukkaa sekä uskonnon- että sananvapautta. Pastorin saama vankeustuomio panee monen saarnamiehen miettelääksi. Mikä on uskonnonvapautta ja kuinka pitkälle ulottuu sananvapaus. Onko sananvapaus sallittua vain silloin, kun herjataan kristittyjä? Ruotsi on vapaamielisyydessään maailman johtavia maita. Ruotsin lait tahtovat taata oikeudet myös vähemmistöryhmille. Luulisi, että sen sananvapauden periaatteet koskisivat myös vähemmistöuskontoryhmiä. Herää kysymys, kuinka kauan saamme julkisesti harjoittaa jumalanpalvelustamme? Ja jos saamme, annetaanko se vapaus vain jollekin määrätylle uskonsuunnalle? Kristittyjä vastaan kiihotusta tapahtuu koko ajan eri puolilla maailmaa, eikä oikeusjuttuja synny.

Myös Ranska aikoo rajoittaa uskonnonvapautta. Käykö tosiaan niin, että musliminaiset eivät saa pitää huivejaan, juutalaiset miehet kalottejaan, yarmulkkejaan eivätkä kristityt (suurikokoisia) ristejään? Ranska yrittää ulottaa kieltonsa eri uskontoryhmiin - ei vain yhteen. Mihin näillä toimenpiteillä pyritään? Mikä aiheuttaa tämän vimman?

Tätä taustaa vasten tuntui hyvälle katsella presidentti Reaganin hautajaisten avoimuutta. Kun presidentin arkkua kuljettava saattue lähestyi Reaganin Librarya, soittokunta soitti laulua "Hellästi Jeesus nyt kutsuvi kuulkaa". Kyyneleet pyrkivät väkisin silmiin. Presidentin vanhin poika kertoi isänsä uskosta Kristukseen vaikuttavasti - niin kuin se olisi ollut maailman luonnollisin asia. Kyllähän Reaganin uskosta oli ollut puhetta jo kauan kansan suussa. Nyt sen kertoi poika, joka oli isänsä kanssa keskustellut tämän uskosta. Silloin ymmärsin, miksi soittokunta soitti "Kotiin, kotiin..." Presidentti oli päässyt kotiin. Kalifornian aurinko laski länteen ja kultasi läheiset kukkulat. Presidentin arkku jäi sille varatulle paikalleen, mutta kristityn kansanjohtajan henki oli jo matkannut kotiin. Yleensä hautajaisten tunnelma vetää mielialan apeaksi. Vaikka nykyisin hautajaisista yritetäänkin tehdä elämän ylistysjuhlia - "celebration of life", niin minkäs surulle mahdat. Reaganin hautajaisissa oli suru aistittavissa, mutta se ei ollut toivotonta. Hautajaisista jäi hyvä mieli. Edesmenneen usko Kristukseen löi niin voimakkaan duurisoinnin hautajaismenoihin, että kuoleman patarummun kuminaa tuskin kuuli. Reaganin pojan voimakas julistus uskosta Kristukseen kiiri ympäri maailmaa. Se antoi toivoa miljoonille, jotka kamppailevat arjen vaikeuksissa. Jokainen tuli ymmärtämään sen tosiasian, että kerran on täältä lähdettävä, ja ihmisen ainoa todellinen toivo on usko Kristukseen. Asema, rikkaus ja valta ovat suuria tekijöitä tässä ajassa. Rajan tuolla puolella niillä ei ole mitään merkitystä. Jää jäljelle ainoastaan yksi tärkeä tekijä: usko Kristukseen.

ERKKI AHONEN

Avain Jumalan rakkauden rikkauksiin

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on Jumalan rakkauden huuto maailmalle. Nykyaikana, jos koskaan, maailma tarvitsee juuri tätä evankeliumia. Ei mitään muuta oppia Jumalasta tai jumaluudesta tarvita. Jeesuksen Kristuksen oppi riittää. Se sisältää Jumalan tahdon ihmistä kohtaan.

Maailmassa on huutava hätä. Maailma potee rakkauden puutetta. Se kuolee ilman evankeliumin kautta tulevaa elämää. Jumalasta erossa elävä ihminen luulee elävänsä, mutta hän kuollut. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on toivon ja tulevaisuuden sanoma itse Isältä Jumalalta. Jeesus on tie ja ovi Jumalan tykö. Sentähden sielunvihollinen tekee kaikkensa tukahduttaakseen tämän rakkauden huudon. Se ei haluaisi kuulla mitään Jeesuksesta tai Jeesuksen veren tuottamasta sovituksista. Mutta se ei pysty sammuttamaan Jumalan rakkautta. Mitä enemmän on vainoa, sitä voimakkaammin kuuluu Jumalan rakkauden huuto. Kaikkialla maailmassa, missä ihmiset todella kärsivät, ja hädässä olevat ihmiset kuulevat Kristuksen evankeliumin, he ottavat sen vastaan suurin joukoin. Jumalan lasten joukko lisääntyy päivä päivältä! Lehtien palstoilta ja televisiossa meille useimmiten paljastetaan vain sielunvihollisen

työn tuloksia. Harvoin kuulemme niistä mahtavista voitoista, joita Jeesus Kristus saa päivittäin kaikkialla maailmassa.

Evankeliumin sanoma vyöryy eteenpäin. Se on niinkuin mahtava joki, jota ei mikään voi pysäyttää. Kerran tulee se ihmeellinen hetki, jolloin viimeinen ihminen tulee sisälle Jumalan valtakuntaan. Kun tämä tapahuu, itse Jumala antaa käskyn, ja taivaan joukot lähtevät liikkeelle Herran Jeesuksen, Kuninkaansa kanssa. Jeesus palaa takaisin maan päälle.

Kaikkien ahdistuksien keskellä Kristukselle valmistetaan morsianta maan päällä. Tämä morsian on seurakunta, Kristuksen ruumis. Tästä ihmeellisestä valmistelutyöstä eivät maailman systeemin valloittamat ihmiset ymmärrä yhtään mitään. He kuvittelevat, että se mikä on näkyvää, johtavaa, loisteliasta, tehokasta, mahtavaa, toimivaa ja äänekästä, on elämää. Raamattu kertoo jotain toista. Hiljaiset tulevat perimään maan.

Jumalan ei tarvitse todistaa itseään ihmiselle. Hän ei kilpaile maailman systeemin kanssa. Hän tekee työtään tasaisesti ja vakaasti useimmiten jossain taustalla. Hänen työtovereinaan ovat maailman hiljaiset, vähäpätöiset, ikäänkuin jossain syrjässä elävät nöyrät ihmiset, jotka ovat ymmärtä-

neet jotain valtavaa Jumalasta. He ovat ymmärtäneet, että Jumala rakastaa heitä ja haluaa heille hyvää. He ovat laskeneet alas omat aseensa ja ottaneet käsiinsä Jumalan aseet ja Jumalan työkalut. Maailman väestö ei heitä huomaa, mutta Jumala huomaa! Jeesuksen evankeliumi toimii luovana voimana maailmassa.

Avain, joka avaa oven Jumalan rakkauden rikkauksiin ja evankeliumin voimaan, on usko Jeesukseen Kristukseen ja siihen mitä on kirjoitettu Jumalan Sanassa.

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi. Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen." (Joh. 3:16-18).

LIISA LIEDES

 Published since 1925		Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa. A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.	
Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.			
Julkaisija/Publisher MISSION PRESS SOCIETY 1920 Argyle Drive, Vancouver, BC V5P 2A8 TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555 E-MAIL: todista@smartt.com todistaja@telus.net	TILAUSOHJEITA KANADASSA JA USA:SSA : Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta. KANADASSA: \$24.00. (sis. GST) Kanadasta Yhdysvaltoihin \$30.00 Tilaus Kanadasta muihin maihin \$34.00 USA:STA: US \$24.00. Tilaus USA:sta muihin maihin US \$28.00		
TOIMITTAJA/EDITOR Erkki Ahonen LAYOUT Keijo Sakara OIKOLUKU Helena Rantanen TAKASIVUN TOIMITUS Sylvia Rukkila ALUETOIMITTAJIA Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen	SUOMESTA: Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampoon nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi), tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 28 euroa. MUISTA MAISTA: CAD \$34.00 , US \$28.00 tai 28.00 euroa.		
TOIMITUSKUNTA Erkki Ahonen, Liisa Liedes, Osmo Pieniniemi, Ulla Saari, Aimo Selin, Uuno Vesänen, Mika Yrjölä	OSOITTEITA LCHETYSSIITEERI Erkki Inkiläinen 119 Bergeron Crt. PO Box 5006 pms. South Porcupine ON P0N 1K0 (705) 235-5418 FAX (705) 235-2655 E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca		
YHDYSHENKILÄ SUOMESSA Annikki Siren, Uusi Porvoontie 693-2, 01120 Vesterskog Puh 09-877-9114	LCHETYSKASSA USA Timo ja Eeva Nirkkonen 4205 57th Ave. South C Lake Worth FL 33463 USA		
ILMOITUSHINNAT: \$10.00 palstatuuma. Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00. kuvan kanssa \$30.00.			
\$2.50 (GST INCL.) 2,25 euroa Publications Mail Agreement No.40028608		GST No. R 121903561 Publications Mail Registration No. 09505	
"We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs."			

Isä ei tullut töistä kotiin

Poliisit tekivät kaikkensa ja tukivat Raijaa ja poikia monella tavalla. Media; lehdistö. televisio ja radio julkaisivat Paulin kuvaa ja kertoivat hänen häviämisestään. Kukaan ei kuitenkaan tuntunut tietävän mitään hänen kohtalostaan. Kunnes neljän päivän kuluttua puhelin soi:

Paul Taylor, 40, on varsinainen selviytyjä. Elämä on viskanut vaikeuksia hänen teilleen niin kuin meille muillekin, mutta aina hän on niistä päässyt niskaan päälle. Etenkin uskoon tulonsa jälkeen reilut kymmenen vuotta sitten Jumalan apu ja ohjaus on auttanut Paulia ja hänen suomalaista vaimoaan Raijaa monissa asioissa. Perheen pojat: Nathan (15) ja Luke (13) ovat saaneet kasvaa kodissa, jossa hengelliset asiat eivät ole vain pelkkää teoriaa vaan käytännössä koettua jokapäiväistä elämää. Koko perhe käy Brisbanen pohjoispuolella toimivassa helluntaiseurakunnassa, ja Paul on ollut jo vuosia seurakunnan nuorisotyön vetäjä. Kukapa olisi tiennyt, että poikien ja heidän vanhempiansa usko joutuisi kovalle koetukselle.

“Tulen kohta kotiin”

Torstai-iltana, 12.2.2004 Paul soitti töistä Raijalle ja sanoi, että sulkee kohta ruokakaupan, jonka johtajana hän työskenteli, ja tulee suoraan kotiin. Raija alkoi hätäntyä, kun yleensä täsmällistä miestä ei alkanutkaan kuulua. Jonkin ajan kuluttua soi puhelin, mutta soittaja ei ollutkaan Paul vaan poliisi. Jotain oli pahasti vinossa.

Poliisi oli löytänyt Paulin auton aivan vastakkaiselta suunnalta Brisbaneä, kuin missä Taylorit asuvat. Autossa oli jälkiä jonkinasteisesta pahoinpitelystä ja ovesta veitsen viiltoja. Auton omistajaa ei kuitenkaan löytynyt mistään, vaikka poliisit, helikopterit ja vapaaehtoiset haravoivat lähimaastoa tarkasti. Kukaan ei osannut sanoa, mitä Paulille oli tapahtunut.

Pitkä odotus

Kuten arvata saattaa, Raija oli poissa tolaltaan. Omat vanhemmat Canberrasta lensivät hänen ja poikien tueksi, ja naapurit, seurakuntalaiset, tutut ja tuntemattomat tekivät kaiken minkä osasivat auttaakseen heitä. Suurin lohtu kuitenkin oli tietoisuus siitä, että monet rukoilivat Paulin ja hänen perheensä puolesta. Seurakunnissa esitettiin rukouspyyntöjä, puhelimet ja sähköpostiviestit kiirivät ympäri maata ja yötä päivää joku rukoili. Mitään vastausta ei vain näyttänyt tulevan.

Brisbanen helmikuun helteet olivat pahimmillaan ja lämpötila lähenei neljääkymmentä astetta monena päivänä. Jos Paul makasi pahoinpideltynä jossain pusikossa, hän ei selviäisi ilman apua ja juomista montaa päivää. Nathan ja Luke eivät kuitenkaan tahtoneet antaa periksi, vaan pojat uskoivat vahvasti, että isä tulisi vielä kotiin. Mutta Raijalle varsinkin epätietoisuus miehensä kohtalosta oli lähes sietämätöntä.

“Thank God for the Salvos”

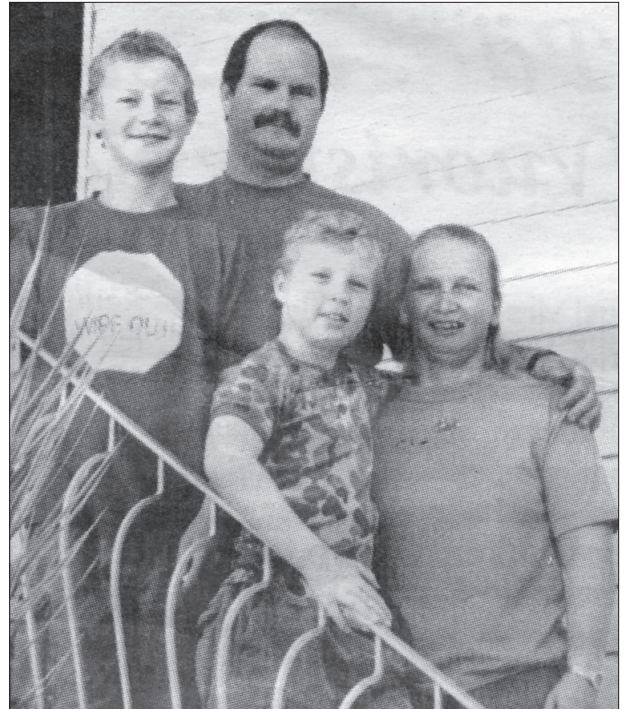
- Kiitos Jumalalle Pelastusarmeijasta

Neljän päivän kuluttua Paulin katoamisesta Ipswichin (Brisbanen lähikaupunki) Pelastusarmeijan työntekijä tajusi, että mies, joka sekaisenoisena ja ontuen oli pari päivää

aikaisemmin kävellyt heidän yömajaansa, olikin Paul. Poliisit kiidättivät hänet heti sairaalaan ja ilmoittivat Raijalle hänen löytymisestään. Neljä päivää kestänyt ikuisuus oli loppumaisillaan.

Sairaalassa Paul ei ensin tuntenut edes vaimoaan, mutta Raijan äänen kuultuaan muisti alkoi palautua. Lääkärit totesivat, että Paulia oli pahoinpidelty. Päässä oli iso kuhmu ja toisessa käsivarressa haavoja ristiinrastiin. Paul ei kuitenkaan osannut kertoa mitä oli tapahtunut. Muisti ei toiminut. Ainoa, mitä hän muisti oli se, että jonkun kuorma-auton kyydissä hän oli vähän matkaa matkustanut ja että oli itse kävellyt Pelastusarmeijan yömajaan.

Muisti petti, usko ei

Paul oli todennäköisesti ollut Ipswichissä ehkä kolme päivää. Hän ei tiennyt, kuka hän oli, eikä muistanut oikeaa nimeään. Yhden yön ainakin hän vietti pultsa-reiden kanssa Ipswichin puistossa ja lauloi heille hengellisiä lauluja ja kertoi Jeesuksesta. Sinä sunnuntaina, kun eri puolilla Australiaa monissa seurakunnissa lähetettiin hätäntyneitä rukouksia Jumalalle Paulin puolesta, hän itse istui kaikessa rauhassa Pelastusarmeijan jumalanpalveluksessa ja lauloi kiitoslauluja Herralle.

Raamatunkin hän oli jo ehtinyt saada, ja ihme ja kumma; se oli melkien samanlainen kuin oma Raamattu kotona.

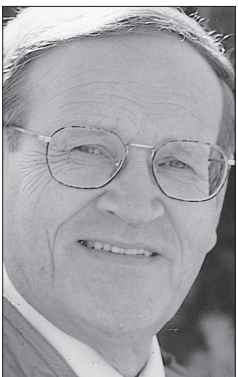
Askel kerrallaan eteenpäin

Paul pääsi pian kotiin sairaalasta ylipursuavan onnellisen ja helpottuneen perheensä luo. Ihme oli tapahtunut. Isä tuli sittenkin kotiin.

Suurin osa asioista on palautunut mieleen, ja Paul pystyy toimimaan jälleen itsenäisesti. Mutta muisti pitää yhä peitossa varsinaisen pahoinpitelyyn liittyvät tapahtumat. Siitä kun Paul pimeässä sulki liikkeen ovet ja järjesti vielä parkkipaikalla ostoskärryt riviin alkaa 36:n tunnin jakso, josta hänellä ei ole mitään muistikuvaa. Hän käy ammattiauttajan luona, joka uskoo, että joidenkin kuukausien sisällä Paul alkaa muistaa ne kaikkein kriittisimmät tapahtumat, jotka toivottavasti auttavat poliisia löytämään pahoinpitelijät, jotka veivät myös Paulin lompakon.

Huippuenergisenä ja ahkerana miehenä Paul on kiittollinen, että pystyy pian palaamaan takaisin työelämään, joskin aluksi vain muutamaksi tunniksi päivässä. Sekin on jo ihme sinänsä, sillä lääkärit sanoivat, ettei työhön meno tule kysymykseenkään ainakaan kolmeen kuukauteen. Mutta Jumala tekee yhä ihmeitä. Sen Taylorin perhe on kokenut ihan konkreettisesti.

LEENA SIITERI AUSTRALIAN HYVÄ SANOMA

Erkki Ahonen

Lähemmäksi lähimmäistä

Pidimme 1990-luvun lopulla konferenssin veljeskokouksessa hiljaisen hetken erälle Herran

sankarittarelle. Kyyneleet olivat monien silmissä, kun muistelimme tätä urheaa naista, joka oli evankelistantyönsä alkanut Karjalassa ja ollut Herran työssä miehensä kanssa kahdella mantereella vuosikymmenien ajan. Tieto tämän Herran palvelijattaren kuolemasta tuli niin “varmalta taholta”, että kenellekään ei tullut edes mieleen tarkistaa asiaa. Vaikka olimmekin onnellisia siitä, että tieto lopulta osoittautui vääräksi, meitä myös nolostutti. Olimme pettyneitä itseemme, kun olimme uskoneet huhun.

Pari vuotta aikaisemmin olin erälle uudelle tulokkaalle teroittanut, että tällä mantereella liikkuu jatkuvasti huhuja. Ei kannata uskoa edes “varmalta taholta” tulleita tietoja ennenkuin ottaa itse asiasta selvän. Nyt olin itse siinä pulkassa. “Varmalta taholta” tullut tieto vei harkintakyvyn. Kömmähdystä ei yhrään lieventänyt muisto yli kymmenen vuoden takaa, jolloin Thunder Bayn konferenssissa itkin ystäväni kuolemaa ja muistelin monia antoisia hetkiä hänen seurassaan. “Suruvesi” osoittautui silloinkin huhuksi

ja kyseinen henkilö elää vieläkin. Tästä olisi pitänyt oppia. Harmitti! Että pitikin jo toisen kerran mennä samaan lankaan! Ainoa lohtu omalla kohdallani asiassa oli se toiseikka, että koko veljespiiri uskoi tämän huhun. Tietysti kokonaisuutta ajatellen koko veljespiirin usko huhuun vain lisäsi noloutta ja tyhmyyden tunnetta. Jälkeenpäin olemme osanneet makeasti nauraa kömmähdyksellemme.

Aina ei käy niin hyvin, että huhun aiheuttamalle vanhingolle voidaan nauraa. Monet rak-

kaat matkaystävät ovat saaneet katkerasti itkeä huhujen seurauksia. Joittenkin hyvien kristittyjen koko loppuelämä on pilattu joutavalla ja tyhjänpäiväisellä huhulla. Myös monien seurakuntien hengellistä hyvinvointia on järkytetty päättömällä huhunpaisilla jutuilla. Herää kysymys: Uskommeko helpommin huhun kuin varman tiedon? Olemmeko valmiit katkaisemaan huhulta tai juorulta siivet?

ERKKI AHONEN

“Te olette käyneet uuden liiton välimiehen, Jeesuksen tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.” Hebr. 12.:24.

Raamattu puhuu paljon verestä. Se on elämän ver-
tauskuva. Veretön evankeliumi on voimaton. Aikamme
julistus kärsii verenvähyyttä, hengellistä anemiasa.

Veri puhuu Vanhassa liitossa

Kun ihmiset tahtoivat lähestyä Jumalaa, se tapahtui
uhrin ja veren kautta. Miljoonat uhrit uhrattiin. Niissä oli
kyllä muistutus synnistä, mutta ne eivät voineet poistaa
syntiä. Hebr. 10:3-4.

Veri on pelastuksen merkki

Kun Jumala tahtoi johtaa kansansa pois Egyptistä,
piti teurastaa virheetön karitsa ja sen verellä vihmoa majan
pihtipielet ja ovenpäällinen. Jumala sanoi: “Ja veri on oleva
merkki, teille suojaksi taloissa, joissa te olette, sillä kun
minä näen veren, niin minä menen teidän ohitsenne, eikä
rangaistus ole tuhoava teitä.” 2 Moos. 12:13.

Onko meillä Jeesuksen veren merkki sydämissämme?
Vähempi ei riitä! Myös Raahab pyysi varmaa merkkiä
pelastuakseen hukkuvasta Jerikosta ja hän sai sen. Joos.
2:12-21. Jeesuksen veri on puhdas, virheetön, viaton ja
pyhä veri.

Veressä on elämä

“Sillä lihan elämä on veressä, ja minä olen sen teille an-
tanut alttarille, että se tuottaisi teille sovituksen, sillä veri
tuottaa sovituksen, koska elämä on siinä.” 3 Moos. 17:11.

Missä veri puuttuu, siellä puuttuu elämä. Uskonnol-
lisia, jumalisia ja uudestisyntymättömiä ihmisiä voidaan
verrata tekokuukiin, joista puuttuu elämä. Turhaa näille
ihmisille on järjestää ylistys- ja hallelujaseminaareja, kun
elämä puuttuu.

Veri avasi oven, joka sulkeutui syntiinlankeemuksessa.
Se avattiin Golgatalla Jeesuksen uhrikuoleman ja veren
kautta. “Mutta nyt, kun te olette Kristuksessa Jeesuksessa,
olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kris-
tuksen veressä.” Ef. 2:13.

Veri toi sovituksen

“Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä
kanssa...” 2. Kor. 5:17-21. “Hän on meidän syntiemme so-
vitus ja koko maailman...” 1 Joh. 2:2.

Hän uskoi meille sovituksen sanan. Kehottakaamme
ihmisiä: Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.

Jeesuksen veressä on lunastus

“Tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopeal-
la ettekä kullalla, lunastetut turhasta isiltä peritystä vael-
luksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin
virheettömän ja tahrattoman karitsan.” 1 Piet 1:19-19.

Meidän ei tarvitse odottaa lunastusta, vaan lunastus-
työ on suoritettu Golgatalla. “Jeesus sai aikaan iankaikki-
sen lunastuksen.” Hebr. 9:11-12.

“Meillä on lunastus hänen verensä kautta...” Ef. 1:7.

Jeesuksen verellä ostettu Jumalalle

“Sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi osta-

Japanin tähtäpä

Viimeiselle työkaudellemme Japanissa 1990-luvul-
la liittyy monia tuoreessa muistissa olevia tapahtumia.
Karmein herätys, mitä ikinä on koettu, saatiin kokea
aamupimeässä muutamaa minuuttia vaille kuusi talvella
1995, Kooben suuren ja tuhoisan maanjäristyksen herät-
täessä meidät karmaisevaan todellisuuteen.

Asumme Kioton rukoushuoneen päätyasunnossa
ja nukuimme sen yläkerrassa. Jumalan suurta varjelusta
oli, että kirkkorakennus pysyi pystyssä vahingoista huo-
limatta. Tuossa maanjäristyksessä kuoli noin 5500 ihmis-
tä, suurimman osan palaessa talojen raunioihin.

Eräs Kioton vihreän bussin kuljettaja, joka tuli tu-
tuksi käydessäni hakemassa hyvää lähdevettä läheiseltä
vuorelta, kysyikin minulta kerran taas vuoripolulla tava-
tessamme: ”Etkö tiedä, että Japani on merestä noussut
ja mereen se kerran vajoaa.” Ja surumielinen sävy äänes-
sään jatkoi: “Mutta tämä on meille japanilaisille ainoa
paikka maan päällä. Mihin me täältä lähtisimme? Täällä

Jeesuksen veren voima

nut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja
kansoista ja kansanheimoista.” Ilm. 5:9-10.

“Te olette kalliisti ostetut, hinta on täydellisesti mak-
settu, älkää olko ihmisten orjia.” 1 Kor. 7:23.

Ennen olimme orjia, nyt vapaita Jeesuksen täytetyn
työn ja veren kautta.

Veri puhdistaa kaikesta synnistä

Jeesuksen terveiset seurakunnille: “Hän joka teitä ra-
kastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellänsä.”
Ilm 1:5.

Laulamme voimakkaassa hengellisessä laulussa: “Syn-
nit on poissa, ihmeiden ihme, saastainen luntakin val-
keempi on.”

“Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän
on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jee-
suksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät
kaikesta synnistä.”

Jeesuken veri vapauttaa omantunnon kuormien alta

“Kuinka paljon enemmän on Kristuksen veri puhdis-
tava meidän omantuntomme kuolleista teoista palvele-
maan elävää Jumalaa.” Hebr. 9:14.

Siksi julistakaamme katuvalle, kuormitetulle ihmisel-
le anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä ja veressä.

Jeesuksen veressä on anteeksiantamus

“Ilman veren vuodatusta ei tapahdu anteeksiantamus-
ta.” Hebr. 9:22

Sinun tarvitsee vain luoda katseesi Golgatalle ja voit
laulaa: “Nyt anteeksiantamus riittää mull’ kaikista syn-
neistä oi, siks’ autuas sieluni kiittää ja verestä lauluni soi.”

Jeesuksen veressä on vanhurskautus

“Paljon enemmän me siis nyt, kun olemme vanhurs-
kautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa
vihasta.” Room. 5:9.

Karitsan morsian on puettu Kristuksen lahjavanhurs-
kauden pukuun. Ilm. 7:9-14 ja Ilm. 19:7-8. “Oi Jumala
kuink’ iloitsen, sinulta puvun sain, se sopii mulle taivaa-
seen, johonka matkustan.” Se ei ole kotikutoinen oman
vanhurskauden puku, vaan Jumalalta lahjaksi saatu.

Jeesuksen veri on rauhamme perustus

“Hän teki rauhan hänen ristinsä veren kautta.” Kol.
1:20. Tähän rauhan liittoon kutsutaan rauhattomia.
“Koska olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, on meillä
rauha Jumalan kanssa.” Room. 5:1.

Veressä on voitto

“He ovat voittaneet syyttäjän Karitsan veren kautta ja
todistuksensa sanan kautta. Ilm. 12.11. Muuta tietä voit-
toon ei ole meilläkään kuin veren tie.

elämme ja täällä kuolemmе. Se on meidän kohtalomme!”
Mikä ilo olikaan kertoa Jeesuksesta toivottomille ihmisil-
le!

Tuolla vuoripolulla pidin elämäni parhaimmat ko-
koukset. Aivan hämmästyin, miten paljon siellä vuorelle
kiivetessäni tuli vastaan kaipaavia ja etsiviä sieluja. Oike-
astaan miltei kaikki olivat tosissaan etsimässä sisimpään-
sä rauhaa, eikä vain ruumiilleen virkistystä.

Yksi tällainen mies pysäytti minut kerran eräällä por-
rastasanteella ollessani alas laskeutumassa. Hän itse oli
kiipeämässä ylös vuorelle. Olin tavannut hänet jo monena
päivänä, mutta vain tervehtien olimme toisemme sivuut-
taneet. Nyt hän pysähtyi, katsoi minua tuska silmissään
ja kysyi: “Oletko shimppusan?” Shimppusan tarkoittaa
katolisen kirkon pappia. Sanoin, etten ole shimppusan,
mutta pappi kuitenkin! Mies jatkoi: “Ajattelin, ehkä eh-
käpä sinä voisit auttaa minua.” “Mikä sinun on?” kysyin.
Mies pani kätensä sydämensä päälle ja sanoi: “Sisimmäs-
sä on paha olo, enkä ole saanut siihen lääkettä mistään.
Auta minua!” Katsoin miestä ja näin, että tuska miehen
sisimmässä oli todellinen. Sanoin: “Kuule, ystävä! En
minä voi sinua auttaa, mutta kyllä tunnen yhden henki-

Jeesuksen haavoissa on terveyden lähde

“Hän oli kipujen mies ja sairauden tuttava. Mutta to-
tisesti meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme
hän sälytti päällensä. Hänen haavainsa kautta me olemme
paratut.” Jes. 53:3-5.

Aina kun luen tämän, tulee mieleeni uskovat isä ja äiti
ja heidän 17-vuotias tyttärensä, joka oli lapsena sairastu-
nut keskushermostohalvaukseen. Hän oli liikuntakyvy-
tön. Ainoa, mitä hän voi tehdä, oli lukea kirjaa lukute-
lineeltä, mutta toisen täytyi kääntää sivuja. Sunnuntaina
kun vanhemmat lähtivät kokoukseen, avattiin tyttarelle
Raamattu, eikä sattumalta Jes. 53.

Pyhä Henki osoitti hänelle Jeesuksen kipujen miehenä
ja sairauden tuttavana, joka kantoi hänen sairautensa ja
jonka haavoissa on terveyden lähde hänellekin. Kun hän
tämän luki, laskeutui Jumalan parantava voima hänen
päällensä kuin sähkövirta, ja hänen halvaantuneisiin kä-
siinsä ja jalkoihinsa virtasi elämä 15 vuoden jälkeen. Hän
ylisti Jumalaa ja otti ensi askeleitaan juuri silloin, kun van-
hemmat saapuivat kotiin. Ihmeen edessä myös vanhem-
mat yhtyivät tyttärensä ylistykseen.

Sairas ystävä. Nostakoon Pyhä Henki sinunkin kat-
seesi Jeesukseen, joka kantoi sinun sairautesi ja jonka haa-
voissa on terveyden lähde sinulle.

Veri seurakuntaruumiin ravinto

Niin Jeesus sanoi heille: “Totisesti minä sanon teille,
ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja ja juo hänen vertansa, ei
teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo
minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, sillä minun li-
hani on totinen ruoka ja minun vereni on totinen juoma.”
Joh. 6:53-56.

Veri ravitsee ruumiimme miljardit solut ja kuljettaa
kuonan pois. Näin ravitsee myös Jeesuksen veri seurakun-
taruumiin ja kuljettaa kuonan pois. 1 Joh. 1:7-10.

Veri takaa pääsyn perille

“Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että
meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkein pyhim-
pään...” Hebr. 10:9.

Israelin kansalle oli kerran vuodessa suuri sovituspäi-
vä, jolloin ylimmäinen pappi meni veren kanssa kaikkein-
pyhimpään sovittaaksen omat ja kansan synnit. Miljoona
kertaa enemmän tapahtui Golgatalla, kun Jeesus oman
verensä kanssa meni kaikkeinpyhimpään. Temppelin esi-
riippu reväistiin auki ylhäältä alas asti ja tie Jumalan sydä-
melle avattiin Jeesuksen veren kautta.

Veri riittää matkalla ja matkan päässä

Rouva Kaukoma runoilee tekemässään laulussa: “Ei
riitä mun uskoni, heikko se on, ei riitä mun tietoni valo-
nikaan, usein erehdyn, eksynkin. Mutta lopuksi hän kir-
joittaa: “Veri riittävi yksinään, veri riittävi yksinään, sen
kanssa kun Jumalan eteen mä käyn, niin puhtaana, pyhä-
nä siinä mä näyn. Isän suosion täyden niin saan.” Kiitos
Jumalalle! Halleluja!

Älköön saarnoistamme ja lauluistamme puuttuko Jee-
suksen veren hyvää puhuva ääni.

SULO PÄRSSINEN

lön, joka voi sinua auttaa. Hän on auttanut minuakin.”
“Kuka hän on?”kysyi mies. “Hän on Jeesus, Jumalan
Poika, joka kuoli kerran ristillä sinun syntiesi tähden,”
sanoin.

Seuraavalla kerralla kun tapasimme, annoin miehel-
le mukaan ottamiani lentolehtisiä ja pyysin häntä tule-
maan vuoren juurella olevaan kirkkoomme kuulemaan
lisää hyviä uutisia. Ja mies tuli; ei vain kerran, vaan use-
amminkin. Hän alkoi käydä kokouksissa ja eräänä päi-
vänä hän teki ratkaisunsa ja antoi elämänsä Jeesukselle.
Miehestä tuli uudestisyntynyt Jumalan lapsi, yksi niistä
kirkkaista helmistä muistojeni helminauhaan. Ja kun sit-
ten jonkin ajan kuluttua jouduimme lähtemään Japanis-
ta kohden uusia tehtäviä, miehen iloinen todistus avun
löytymisestä Jeesuksessa oli meille mitä väkevin todistus
Jumalan armosta ja rakkaudesta.

Japani ei jäänyt mieleen leikkuupuimureiden maa-
na, vaan elopeltona, jossa saatiin kerätä Jumalan aittaan
yksinäisiä ja yksittäisiä tähtäpäitä. Jäi pysyvä kaipaus si-
simpään, kun sieltä läksimme, mutta ei tippaakaan sitä
tunnetta, että vaivannäkö olisi mennyt hukkaan.

JAAKKO ROMU

Virtasen pihapiknikki

Kesäkuun 5 päivänä oli mukava tilaisuus Pentti ja Airi Virtasen pihapiirissä. Heidän kotinsa sijaitsee noin 15 kilometrin päässä Thunder Bayn keskustasta. Sievä ja kaunis paikka lähellä Lappen hiihtokeskusta.

Jo varhain keväällä kuulumme puskaradiosta, että on aikomus pitää harjoitukset kesän aktioita varten. Innokkaina aktioihmisinä Virtaset sitten panivat asian alkuun, ja niin tuli virallinen ilmoitus nyyttikesteistä. Ohjelma ja palvelu tapahtui talkoitten tapaan. Airi oli tosin jo leiponut ja paistanut kaiken varalta tarjottavaa, ja Pentti oli rakennellut kehikon avonaisen terassin ylle. Viritys oli kaikin puolin kun-

nossa, ja Taivaallinen Isämme antoi riittävästi poutaa, ettei pressua tarvinnut vetää kehikon päälle.

“Aktiotalaisia” alkoi saapua jo pari tuntia ennen ilmoitettua aikaa, ja itsepalvelupöytään ilmestyi monenmoista herkkua, karjalan piirasta täytekekkuun!. Suurin menekki taisi olla muurinpohjaletuilla, joiden riittämisestä vastasi Veikko Toivainen, joka aloitti paistamisen ajoissa. Jotenkin Veikko onnistui pitämään varastonsa kuumana ruokailuun saakka. Kiitokset kaikille!

Pääasiana kuitenkin oli hengellinen anti. Kuulimme yhteislaulujen välillä usei-

Puolet piknikkiväestä ehti lähteä ennen kuvan ottoa.

Nuorimman osanottajan ilme kertoo kaiken pihapiknikistä.

ta todistuksia ja kaksinlauluja eri soittimilla säestettyinä. Kaikissa puheissa ja lauluisa tuli pelastussanoma aivan tuohon käden ulottuville. Kokouksen lopetuspuheessa pastori Marko Selkoma teki yhteenvedon kuullusta ja toi selvin sanoin esiin tien, joka vie pelastukseen. Tuli aivan sellainen hyvänolon tunne kuin uskoisin olleen vanhanajan herätyskokouksessa.

Mukava oli seurustella ja jutustaa tällaisen kokouksen jälkeen. Väkeä oli

paikalla noin 50 henkilöä. Seurakuntalaisten lisäksi oli useita tuttavien ja naapureita mukana. Lasten - ja aikuistenkin - ratoksi oli järjestetty muutamia leikkipelejä, joissa lasten aika kului mukavasti herkkujen sulattellessa.

Näin saimme olla mukana tämän kesän ensimmäisessä “aktiossa”. Pentti ja Airi Virtaselle kiitokset kaikkien osanottajien puolesta. Väki tulee ja menee, mutta tapahtuma vaatii valmisteluja, jotka vievät aikaa, ja järjestäjän työ ei lopu siihen, kun juhlat on pidetty. Jumalan siunausta uskolisille järjestäjille!

OSANOTTAJIA PUOLESTA,
KIITOLLISENA
ELJAS ROSSI

Jakso 64

Sanan seurassa

Saara Rossi

Tässä eräänä aamuna tapamme mukaan Raamattua lukiessamme, kiinnitin uudelleen huomioni Paavalin rukoukseen, jonka löydämme Ef. 1:18-20. Paavali vankeudessa ollessaan kirjoitti kirjeitä monille seurakunnille ja rukoili uskovien puolesta. Hän, vanki-Paavali, eli tosille; omat kärsimykset saivat väistyä syrjään. Monen muun hyvän lisäksi hän pyysi Jumalaa valaisemaan efesolaisten silmät. Haluaisimme kulkea silmät luotuina Jeesukseen, mutta väliin saattaa tulla jotain, joka hämää näkökykymme, ja silloin tuo Paavalin rukous on paikallaan meidänkin kohdallamme.

Monta kertaa Herran omat ovat saaneet nähdä ihmeellisiä asioita, kun silmät ovat avautuneet näkemään. Matteus kertoo meille, kuinka Jeesus vei kolme

opetuslastaan yksinäisyyteen korkealle vuorelle. Matt. 16:29 - 17:1-8. Siellä he näkivät sekä menneisyyteen että tulevaisuuteen. Mooses ja Elias, kuuluisat Herran palvelijat, ilmestyivät heille. Ja Jeesuksen muoto muutui kirkastetuksi kuninkaaksi heidän nähtensä. Ja mikä ihmelisistä, kaiken tämän tarkoituksena oli korottaa Jeesusta. Jae 8: “Kun he nostivat silmänsä, eivät he nähneet muuta kuin Jeesuksen yksinänsä.” Sekä siunausten että vaikeuksien päämäärä on viedä meitä läheisempään yhteyteen Jeesuksen kanssa. Ja silloin voimme koko sydämeistämme laulaa: “Vain yksin Jeesus, hän mulle riittävä, vain Hänen luonaan tyyntyy syömmeni.”

Muoin Aramin kuningas oli sodassa Israelia vastaan. Tapahtumasta kertoo meille 2 Kun

Silmät avoinna eteenpäin

5:15-17: “Kun Jumalan miehen palvelija nousi aamulla varhain ja meni ulos, niin katso, sotajoukko, hevoset ja vaunut piirittivät kaupunkia. Ja hänen palvelijansa sanoi hänelle: “Voi herrani, mitä me nyt teemme?” Lienee tuttua, vai mitä? Joskus vaikeuksien keskellä, vihollisen piirittäessä, tuntuu, että olemme umpikujassa. Ei ole pääsyä eteen eikä taakse. Me huudamme: “Jumalani, mitä me nyt teemme?” Omat keinot aina tulevat ensin mieleen. Miten minä selvitän nämä vaikeudet!

Kun israelilaiset Egyptistä lähdettyään olivat kulkemassa meren poikki ja huomasivat egyptiläisten tulevan jäljessään, he peljästyivät ja huusivat Herraa avukseen. 2 Moos. 14:10-14. Mooses sanoi kansalle: “Älkää peljätkö, pysykää paikoillanne, niin näette, minkä pelastuksen Herra teille antaa. - Herra sotii teidän puolestanne, te olkaa hiljaa.” Paavali kirjoittaa filippiiläisille: “Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi.”

Katsotaanpa, miten Elisan palvelijaa neuvottiin aikaisemmin mainitsemassamme sotatilanteessa. Kysymyksen, “voi herrani, mitä me nyt teemme”, hän sai vastauksen: “Älä pelkää, sillä niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän kuin niitä, jotka ovat heidän kanssaan.” Ja Elisa rukoili ja sanoi: “Herra avaa hänen silmänsä, että hän näkisi. Ja Herra avasi palvelijan silmät ja hän näki ja katso, vuori oli täynnä tulisia hevosia ja tulisia vaunuja Elisan ympärillä. - Herra sotii teidän puolestanne, te olkaa hiljaa!”

Niin mielellämme kriisitilanteissa luotamme lihan käsivarteen, siihen, mitä itse mahdollisesti voimme tehdä. Mutta kun Jumala saa avata silmämme näkemään hänen mahdollisuutensa ja hänen huolenpitonsa vaikeissakin tilanteissa, ja kun häneltä tullut apu on muuttanut kaiken, voimme turvallisesti käydä eteenpäin hänen voimassaan. Aika on kaikella taivaan alla. Aika on olla hiljaa ja odottaa Jumalan asioihin tarttumista ja aika on mennä eteenpäin.

Sen jälkeen kun israelilaisten oli käsketty olemaan hiljaa ja katsomaan, kuinka Herra sotii heidän puolestaan, ja kun voitto oli jo tullut, Herra sanoi Moosekselle: “Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle. Nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se.” 2 Moos 14:15-16. Nyt oli aika totella ja mennä eteenpäin, ja ihme tapahtui; meri halkesi ja vaikeus väistyi. Kiitos Jumalalle!

Kunpa osaisimme olla hiljaa ja odottaa, mitä Herra tekee vaikeuksiemme keskellä ja taas, kun Jumalan aika on tullut, olisimme valmiit menemään eteenpäin näytti, mille näytti ja tuntui, mille tuntui. Hän on luvannut olla kanssamme, joten ei syytä hätäilyyn eikä pelkoon. Jeesus sanoi, että hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä...” ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä aina maailman loppuun asti”.

Kun silmämme ovat auki ja korvat tarkkana, saamme nähdä, mitä Herramme voi tehdä ja myös tekee viedessään meitä voittosaatossa aina perille asti.

LÄHETYSTYÖN UUDET KASVOT

Monet maat ovat sulkeneet ovensa kristilliseltä lähetystyöltä. Tämän johdosta on perinteinen lähetystyö muuttanut muotoaan monella tavalla, ja on otettu käyttöön aivan uudenlaiset työmuodot kansojen saavuttamiseksi evankeliumin sanomalla.

Ari Rocklin, keski-ikänen saavuttanut perheenisä, edustaa uudenlaista työmuotoa lähetystyön sektorilla. Ari asuu British Columbian pääkaupungissa, Victoriassa, joten oman kaupungin poikaa on helppo haastatella.

Millainen oli kasvualustasi ja miten tulit vedetyksi mukaan nykyiseen tehtävääsi?

Synnyin Suomessa, vietin Ruotsissa fantastiset lapsuusvuoteni ja teini-ikäisenä muutin Kanadaan, joka on kotimaani. Sain nuoresta asti Ruotsissa ja Kanadassa seurata, kuinka siirtolaistyö toimii ja synnyttää uusia seurakuntia, koska vanhempani tulivat Matti Hämäläisen innoittamana tekemään hengellistä työtä suomalaisten keskuuteen Windsorissa.

Nykyinen, jo monivuotinen kotiseurakuntamme on Glad Tidings Pentecostal kirkko, jonka alaisena myös teen kutsumustehtävääni. Perheenä menimme teltantekijöinä Taiwanille; vaimoni Ruth kansainvälisen koulun opettajaksi ja minä englannin opettajaksi. Herran

järjestönä, että tämä oli hyvä ratkaisu. Se on nyt johtanut siihen että kaikki työläiset nykyisin tekevät työnsä kodistaan, Floridassa, Arizonassa, North Carolinassa, Kaliforniassa ja Kanadassa. Tämä on siis sitä uudenajan etätöitä.

Omalta työsaralleni mahtuu monenlaista tehtävää. Päälimmäisenä on vetää seminaareja jo kahdeksassa eri maassa, opettaa teltantekijöitä viikon pituisilla kursseilla Pohjois-Amerikassa sekä Euroopassa, vastata lisääntyvään sähköpostiin, jota tulee uusilta tt-kandidaateilta (teltantekijä) ja auttaa heitä lähtö- ja valmistusprosessissa. Päivitin myös verkkosivujamme, joka onnistuu, vaikka matkoilla ollessa nykytekniikan avulla.

Pienen Suomen maan poikana, olet mukana aika haasteellisessa ja laaja-alaisessa tehtävässä. Miten selviät työn paljoudesta?

Jostain syystä tehtäviä lisääntyy, ja haasteet kasvavat. Olen kiitollinen rukoustiimistäni, joka on sitoutunut rukoilemaan puolestani ja työni edestä. Tarvitsen todella heidän tukeaan, jotta osaisin valita tehtäväni Jumalan tahdon mukaisesti. On joskus jopa huvittavaa, kun tulee

Ari Rocklin toimii Global Opportunities nimisen järjestön kansainvälisenä johtajana.

kurssille, taas ns. sivulta seuraajana (observer).

Menimme perheenä Norjaan kesälomalle, ja kurssi sattuikin olemaan juuri samalla koululla, missä ystävämmme Taiwanin ajoilta asuivat. Kurssille oli tulossa neljä opettajaa. Kurssin piti alkaa torstai-iltana, ja samana torstaina, päivällä, alkoi koko Norjaa käsittävä lentolakko. Opettajat eivät päässeet kurssikeskukseen, joten opettaminen jäi minulle sekä eräälle Pohjois-Afrikasta tulleelle teltantekijälle. Kyllähän joimme paljon hyvää norjalaista kahvia, kun aamuyöhön suunnittelimme puheenvuoroja ja uutta aikataulua. Jumalan armosta, taas kerran, kurssi sujui läsnäolijoiden mukaan hyvin. Itse ihmettelen vieläkin, kuinka sen saimme onnistumaan.

Tämä tapahtuma johti siihen, että noin vuosi myöhemmin minut kutsuttiin Norjaan perustamaan heidän omaa teltantekijäjärjestöään nimeltä TENT. Nykyisin pidämme Norjassa kaksi kertaa vuodessa tt-kurssin eurooppalaisia varten. Joka kerta kun olen siellä käynyt, niin Dagen-päivälehti on tehnyt haastattelun. TENT auttaa noin 40 uutta teltantekijää kentälle joka vuosi ja on ollut myös auttamassa minua Tanskan ja Ruotsin tt-verkoston perustamisessa. Eli, saan elää sen käskyn täyttymistä, jonka sain Göteborgin lennolla vajaan kuusi vuotta sitten. Saksa ja Espanja ovat myös kehityksen alaisena.

Nimi ”teltantekijä” on aika erikoinen. Onko se jokin aivan erillinen toimintamuoto, jota johdetaan eri järjestöistä käsin, vai onko se toimintaa seurakuntien avustamana, tukemana?

Tämän päivän teltantekijät eivät paljoakaan eroa tarsolaisesta teltantekijästä, josta luemme Raamatun sivuilta. He tekevät työnsä, ansaitsevat elantonsa, asuvat omissa asunnoissaan, tapaavat kansallisia ihmisiä jokapäiväisen elämänsä kautta, ottavat osaa heidän iloihinsa ja suruihinsa sekä viettävät heidän kanssaan aikaa kodeissa keskustellen hengellisistä asioista. Nämä tapaamiset voivat johtaa raamattupiireihin ja kotiseurakuntien syntymiseen.

Jokaisen teltantekijän visiona tulee olla itseänsä kannattavan kotiseurakunnan synnyttäminen. Miksi kotiseurakunta? Koska vielä tänä päivänäkin 1040 ikkunan maissa ei ole paljoakaan mahdollisuutta julistaa uskoaan kodin seinien ulkopuolella. Tulee aika, jolloin sekin on mahdollista.

Teltantekijöille riittää työpaikkoja erikoisesti ns. globaalisaation johdosta. Emme tiedä maata, jossa ei olisi mahdollisuuksia jopa hyvinkin palkatuille työläisille. Tämä on valtava apu myös seurakunnille, koska usein ei löydy varoja lähettää uusia lähettejä. Tärkeintä on kuitenkin, että lähettäjaseurakunta omistaa ja lähettää teltantekijän keskuudestaan raamatullisella tavalla, lupautumalla rukoukseen ja näkemään heidät läheteinä, eikä vain ulkomailla työtä tekevänä ammattilaisena. Jos tämä suhde puuttuu seurakunnan ja teltantekijän välillä, on tulos usein katastroofinen.

Me emme yksinkertaisesti auta ketään, jolla ei ole asiat kunnossa oman kotiseurakunnan kanssa. Teltantekijä voi

armosta saimme nähdä monia oppilaistani tulevan uskoon kotikouksissamme.

Paras osa tuosta kertomuksesta onkin se, mikä on tapahtunut sen jälkeen, kun läksimme sieltä pois. Pienestä kotiryhmästä on kasvanut monta uutta kotiseurakuntaa, ja suurin niistä on ylittänyt 100 jäsentä hakka-vuoristoheimon keskellä.

Toimit amerikkalaisen Global Opportunities teltantekijäjärjestön kansainvälisenä johtajana. Mitä tämä järjestö tekee?

GO (Global Opportunities) viettää tänä vuonna 20-vuotissyntymäpäiväänsä. Näiden vuosien aikana se on innoittanut ja kouluttanut pitkälti yli tuhat teltantekijälähetettä, jotka noudattavat lähetyskäskyä maailman joka nurkalla, mutta erityisesti ns. 1040 ikkunan sisällä, maissa joissa ei Jeesuksen nimeä tunneta eikä kuulla. Kun palasimme Suomesta vuonna 1999, sain kutsun liittyä GO-järjestön tiimiin. Tarkoituksemme oli muuttaa päätoimiston alueelle Pasadenaan, Kaliforniaan, mutta resurssit eivät riittäneet asumiseen kalliissa Los Angelesin esikaupungissa, joten muutimme takaisin Victoriaan, ja teen työni internetin kautta. Huomasimme

kutsuja kaksi vuotta eteenpäin. Joskus tehtävä on selvästi Herralta.

Matkustin lentokoneella Helsingistä Göteborgiin syksyllä 1998. Katselin alas harmaaseen maisemaan ja kuulin selvästi äänen. ”Niinkuin olet tehnyt Suomessa, tee nyt muissa Euroopan maissa”. Naurahdin pelkkää ajatusta. Suomessa oli hyvä tukijoukko, joka edisti teltantekijyyttä siellä. LähetysjärjestöFIDA (entinenSuVUL) antoiminulle mahdollisuuden työskennellä tämän lähetysorganisaation alaisuudessa ja kehittää teltantekijätyötä. Mutta lähteä nyt muihin Euroopan maihin ilman minkäänlaisia yhteyksiä! Lupasin kuitenkin Jumalalle, että se ei ole minusta kiinni. Jos toiset suostuvat, niin hyväksyn tehtävän. Oli helppo luvata, kun mahdollisuudet siihen olivat niin pienet. Parin tunnin päästä istuin Ruotsissa lähetyskonferenssin palaverissa. Olin vain mukana sivulta seuraajana (as an observer) mutta jouduinkin ihmeen kautta vetämään koko teltantekijä-kanavan, johon tuli odotettua enemmän ihmisiä. He odottivat noin kymmentä osallistujaa, mutta tulikin 110.

Tapasin ihan kuin vahingossa norjalaisen lähetyshenkilön toisessa palaverissa joitain kuukausia myöhemmin. Hän pyysi minua mukaan Norjaan tt-

Anne ja Lauri Sorila vierailivat Jesse-poikansa kanssa Vancouverissa kesä-heinäkuun vaihteessa. Anne ja Lauri lähtivät Vancouverista vuonna 1982 Homa Bayhin, Keniaan, rakentamaan lastenkotia. Matkan piti kestää kaksi vuotta, mutta se kaksivuotinen on venynyt yli kahdek-

se afrikkalaisena vai muuttuuko se eurooppalaiseen tai johonkin muuhuun suuntaan? Globalisoituminen ja Afrikan taloudellisen riippuvuussuhteen vuoksi se joutuu väkisinkin seuraamaan muuta maailmaa. Rahoittajat painostavat, että asioita pitää hoitaa demokraattisesti ja hallituksen

maa, niin monet Afrikan maat ovat kärkipäässä. Suomesta tulleet lähetystyöntekijät joutuvat usein koville asian kanssa. Meidän lähetysksemme on tehnyt päätöksen, että emme anna lahjuksia. Se on joskus hankalaa, mutta siitä alkaa olla jo hyötyäkin. Asia on tiedossa maan eri portaisissa, eikä meiltä enää lahjuksia monesti kyselläkään.”

Lauri veti aluksi kymmenkunta vuotta rakennusprojekteja. Sitten työn luonne vaihtui suunnittelun ja koordinoinnin alueelle. Nykyisin Lauri suunnittelee ja johtaa erilaisia Afrikkaan suunnattuja projekteja. Hän myös työskentelee paljon seurakuntien johtajien kanssa ja pitää koulutuspäiviä paikallisille aluejohtajille. Työ on myös tätä nykyä paljolti kouluttamista.

Anne puolestaan opettaa pääasiassa taidetta oppikoulussa. “Niissä olosuhteissa joutuu opettamaan kaikenlaista. Mitä ikänä taitoja olen aikaisemmin saanut, voin ne panna siellä käytäntöön ja opettaa muitakin. Samalla olen itsekin oppinut paljon. Aluksi jouduin pitämään lähetysksemme kirjanpidon ja olin myöhemmin tilintarkastajana.

Adam avioitui joku aika sitten. Hänelä on puolentoistavuoden opinnot takanaan Ison Kirjan raamattuopistossa ja jatkaa lukuaan syksyllä muualla. Jesse menee syksyllä Isoon Kirjaan.”

Sorilat muuttavat syksyllä Vääksyyn, Suomeen. Anne aikoo käyttää vuorotteluvapaansa opiskeluun ja tutkimustyöhön Tampereen Yliopistossa, ja Laurilla on ideat valmiina, miten hän aikoo Suomi-lomansa käyttää. Suunnitelmia on paljon, mutta niitä ei sovi vielä tässä vaiheessa paljastaa.

“Meillä on ollut rikas elämä,” vakuuttavat Anne ja Lauri yhdestä suusta. “Emme ole saaneet ulkonaista rikkautta, mutta emme ole myöskään kärsineet nälkää. Olemme asuneet mitä kirjavimmissa olosuhteissa. Joskus

on ollut vaikeatakin, mutta niistähän ne kaikkein ihanimmat muistot jäävät. Emme ole sitä koskaan katuneet, että 22 vuotta sitten läksimme Vancouverista Afrikkaan. Nyt oli taas hienoa vierailla ja nähdä tämä kaunis kotikaupunkimme ja iloita siitä, että olemme näin upeasta paikasta lähteneet.”

ERKKI AHONEN

Maailmankansalaisten näköaloja

sikymmeneksi vuodeksi. Lauri on toiminut viime vuosina Fida Internationalin (entinen Lähetyskehitysapu, LKA) koordinaattorina ja Anne opettajana oppikoulussa. He ovat asuneet kolmessa Afrikan maassa (Kenia, Uganda ja Tansania), mutta Laurin projekteihin kuuluu myös Etiopia ja Sudan. Matkalla on kertynyt paljon rikkaita kokemuksia ja perhettäkin. Pojat, Adam ja Jesse ovat jo aikamiehiä.

Kun yli kaksikymmentä vuotta on vierähtänyt toisenlaisessa kulttuurissa, niin se väkisinikin vaikuttaa ihmiseen. “Emme oikeastaan ole enää suomalaisia emmekä kanadalaisia, olemme maailmankansalaisia - kosmopoliitteja,” tuumii Anne. “Poikamme Jessen kansainvälisellä koululla opettaja oli sanonut, että 2100 vuosisadalla maailman ihmiset tulevat olemaan samanlaisia kuin lähetyslapset tänään. Eli tulevaisuudessa ei ole olemassa jotain määrättyä kulttuuria. Tietysti meillä ihan siellä taustalla sykkii suomalaisuus, josta tuskin koskaan pääsee eroon. Laurilla se saattaa olla kanadalaisuus. Tansanialaiset ovat mielestäni kaikkein afrikkalaisimpia. He eivät yritä olla mitään muuta - eurooppalaisia tai amerikkalaisia.” Lauri sujauttaa väliin: “Pitää kuitenkin muistaa, että Tansaniassa on 120 heimoa, Keniassa 60 ja Ugandassa 40 heimoa. Heimojen luonteenpiirteet ja kulttuuri saattavat olla hyvinkin erilaisia, joten on vaikea antaa mitään yleispätevää lausuntoa jostakin Afrikan maasta. Uganda on vielä asia erikseen, koska siellä ihmiset olivat kokeneet yhtämättäisesti parikymmentä vuotta sodan kärsimyksiä. Sota jättää aina jälkensä maahan ja sen asukkaisiin.”

Lauri pohtii Afrikan tulevaisuutta: “On mielenkiintoista nähdä, miten Afrikan käy tulevaisuudessa; pysykö

Anne ja Lauri Sorila ovat tehneet yli 20 vuotta lähetystyötä Afrikassa.

tulee hoitaa asioita määrättyllä tavalla. Afrikkalaisen sydän eikä luonne helposti omaksu näitä tapoja, mutta taloudellinen riippuvuus pakottaa heidät siihen. Lahjonta ja etuilu eivät ole helposti kukistettavia asioita. Niitä ilmenee kaikkialla. Lahjonnan ja vallanhalun voi vain evankeliumi poistaa. Kun Suomi on maailman vähiten korruptoitunut

Happoset lyhyellä lomalla Kanadassa

Hannu, anna suukko!

Lähetysaarnajapari Hannu ja Milla Happonen tuli kolmen lapsensa kanssa alkukesästä Kanadaan parin kuukauden lomalle. Happoset ovat asuneet Ugandassa yhdeksän vuotta. Hannu oli nuorena poikana aikaisemmin Keniassa vanhempiensa kanssa noin neljä vuotta.

He tuntevat olevansa suomalais-kanadalaisia. Hannu toteaa hymy suupielessä: - Eikö Sanakin sano, että “voiko pantteri muuttaa pilkkunsa?” Olemme kuitenkin päässeet sisälle afrikkalaiseen elämään ja ajatteluun.

Hannu toimii Ugandassa raamatutukoulun rehtorina. Koulussa on viime aikoina ollut oppilastungos. Noin 50 opiskelijaa täyttää kaikki koulun tilat. Koulu on 2-vuotinen ja toimii Global Universityn ohjelman puitteissa. Rehtorin toimensa ohessa Hannu myös opettaa ja käy vierailemassa seurakunnissa ja pitämässä seminaareja eri puolilla Itä-Afrikkaa.

Happoset ovat siitä erikoinen perhe, että he lähtevät takaisin lasten koulujen tähden. Yleensä asia on päinvastoin. Milla toteaaakin: “Ugandassa on kotimme. Las-

temme juuret ovat siellä. Täällä on kaikki heille vierasta. Ugandassa on tuttu ja turvallinen ympäristö, eli se on sitä, mihin me olemme tottuneet. Kun elokuun puolenvälin jälkeen lennämme takaisin, niin koulut ovat siellä jo alkanee. Perheessämme koemme melkoisen muutoksen, kun Alexis lähtee kouluun Keniaan. Se on sisäoppilaitos, ja Alexis tulee olemaan yhdeksän kuukautta siellä ja kolme kotona. Nuoremmat lapset, Adam ja Anna, käyvät koulua Kampalassa. Viemme heidät joka päivä kouluun ja noudamme koulun jälkeen kotiin.”

Aluksi Millan pääasiallinen tehtävä oli hoitaa perhettä. Lapset olivat pieniä ja veivät äidin ajan tyystin. Nyt on jo aikaa jäänyt myös lähetyskseen tehtäviin. Milla hoitaa kansallisten työntekijöiden palkka-asiat ja kuuntelee heidän ongelmiansa.

Happonen lapsilla on kolme koiraa, kissa ja papukaija. Afrikkalainen papukaija

osaa suomea ja sanoo: “Hannu, anna suukko!” “Osaa se muutakin!” Hannu naureskelee.

“Me viihdymme Afrikassa ja koemme, että se on juuri se paikka, jonne Herra on meidät johdattanut ja asettanut. Meillä ei ole mitään aikomuksia jättää työtä siellä.

Seuraava “termi” kestää näillä näkymin neljä vuotta.”

Hannu ja Milla ovat vierailleet kesän aikana lähettäjäseurakunnissaan Thunder Bayssa ja Vancouverissa ja nauttineet luonnon kauneudesta ja ystävien seurasta.

EOA

Rukous- ja paastopäivät Vammalassa

Suomesta tulleet tiedot kertovat, että siellä odotetaan laajempaa ja syvempää Hengen toimintaa kristittyjen parissa. Matti Pyykkönen edellisen Todistajan haastattelussa kiteytti tämän etsinnän sanoihin ”pyhä tyytymättömyys”. Arthur Kukkula, Floridassakin 1990-luvun alkupuolella vieraillut, yli 90-vuotias saarnamies, lähetti Todistajan toimitukseen tervehdyksen Vammalan rukous- ja paastopäiviltä. Kukkula korkeasta iästään huolimatta jaksoi vielä ruveta järjestämään tilaisuuksia, joiden vaikutus tulee varmaan tuntumaan paikkakunnalla pitkään.

Kukkula kertoo: ”Neuvottelin saarnaaja Hannu Nuutisen kanssa, ja 20.-21.1. osoittautui vapaaksi ajankohdaksi. Otin yhteyttä Veikko Jääskeläiseen ja Sulo Pärssiseen, ja he ilostuivat. Joukkoon liittyi vielä kaksi nuorta veljeä: Markku Rantanen, joka suorittaa siviilipalvelusta Myllymäen KAN-kodissa ja hänen helsinkiläinen toverinsa Niko Uusitalo. Ainekset olivat valmiina.

Tiistaiamuna klo 10 Hannu Nuutinen avasi päivät. Toistakymmentä oli jo koolla, ja alusta lähtien Pyhä Henki tunnustautui mukaan. Pärssisen raamattutunnit olivat Kristuskeskeisiä ja herättäviä. Jääskeläinen toi esiin paastopuolen ja valaisi monin sattuvien raamatullisin esimerkein, että tapahtuman tulee kestää kolme päivää. Mm. Joona ei totellut Jumalan käskyä ja joutui olemaan meripeden vatsassa kolme vuorokautta, ja Jeesus oli kolme vuorokautta haudassa. Niin jatkettiin rukoustopahtumaa vielä kolmas päivä.

Nuoremmat veljet Markus ja Niko osoittivat evankelistan armoitusta rikastuttaen todistuksillaan yhdessäoloa ja jatkoivat vielä paastopäivien jälkeen katu- ja kotievankelioimista. He osallistuivat myös sunnuntaiin Pyhän Hengen iltaan, jossa vastuussa olivat Helena Penttilä, Veijo Heikkilä ja Lasse Kangassalo. Helluntai- ja Vapaaseurakunnan yhteisessä tilaisuudessa oli siunaava Herran läsnäolo. Markus ja Niko olivat suullisesti ja käsikutsuilla saaneet paikalle yllättävän suuren joukon. Rukous ja sielunhoito jatkuivat pitkään.

Torstaina, ylimääräisenä paastopäivänä, oli muutamien kilometrien päässä herätyskokous. Sielläkin tunnettiin hengessä paastopäivien vaikutus. Kokous oli hengeltään avoin.

Minulle, ryhmän vanhimmalle, annettiin tehtäväksi kehottaa lehden kautta toisiakin käymään yhdessä taisteluun. Paavali kirjoittaa: ”Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maaivanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa (Ef. 6:12).” Tässä taistelussa tarvitaan Hengen varustus, armoitus ja Hengen antamat lahjat ja palvelutehtävät.

Paastopäivien osanottajien (parhaimmillaan yli 40) puolesta tervehdys kaikille lehden lukijoille.

ARTHUR KUKKULA

Kuulumisia

Lappalaiset Vancouveriin

Aulis ja Anne Lappalainen muuttivat South Porcupinesta Vancouveriin heinäkuun alkupuolella. Aulis ja Anne ovat jääneet ainakin osaksi hyvin ansaitulle eläkkeelle pitkien ja rasittavien Afrikan lähetystyövuosien ja siirtolaisseurakunnissa palvelun jälkeen. Aulis täyträä ensi vuonna 70 vuotta. Lappalaiset tahtovat omalla panoksellaan tukea Vancouverin Bethel-seurakuntaa, joka vuosia kannatti heidän lähetystyötään.

Afrikan lähetystyöntekijät tapasivat 18.7. Vancouverissa.
Ylhäällä: **Aulis ja Anne Lappalainen**
Keskellä: **Lauri ja Anne Sorila**
Alhaalla: **Hannu ja Milla Happonen**

Sinikka Lukkarinen muutti paikkakuntaa

Sinikka Lukkarinen ja Lyyli Lammi, jotka ovat vuosikymmeniä tehneet uskollisesti työtä preerialla, joutuivat luopumaan herttaisesta preeriakodistaan Lyylin vakavan sairauden vuoksi. Kodin purkamisesta Sinikka kirjoittaa: ”Kotimme on myyty..., pihamyynnissämme kaikki tavarat meni. Ei jäänyt mitään myymättä. Autolla oli ostaja, samoin ruohonleikkuutraktorillakin. Sain valtavan paljon apua ystäviltä ja naapureilta. He ovat auttaneet aivan siitä lähtien, kun Lyyli sairastui.

Suurimmat asiat ja muutokset on nyt tehty, joten ehkä tämä elämä alkaa luistaa helpommin. Minulla on kaikki tärkeät etapit vain 10 minuutin päässä: lääkäri, posti, kaupat yms. En tarvitse enää kyyditsijää näihin paikkoihin. Pidän uudesta kodistani. Tavaroitteni myötä siitä tuli herttaisen kodikas. Olen kokenut Taivaan Isän johdatuksen ihan pikkuasioita myöten.

Lyylin sairaus on todettu olevan nopeasti etenevää laatua. Koen itseni avuttomaksi - ainakin tällä kertaa. Kiitos kun muistatte ja siunaatte meitä!”

Sinikan uusi koti sijaitsee 35 kilometriä entisestä asuinpaikasta länteen. Hoitokoti, jossa Lyyli asustaa, on Sinikan asunnon välittömässä läheisyydessä.

Elämä

*Sinä siunattu,
sinä kallisarvoinen
laskettu lahjana
käsiini käytettäväksi.
Pelkään, vapisen.
Olet liian ihmeellinen
ihmisen tajuttavaksi.
Kuitenkin tahtoisin
rikkaimman täyttymyksesi
omistaa joka hetki.*

*Anna sieluni murtua
rakkaudestasi,
anna henkeni tajuta
taivaiden taivaattasi.
Suo hetki, kun sataa
ja aurinko paistaa.*

Sinikka Lukkarinen

Kevät ja syksy kohtavaat

Jatkoa sivulla 1

Ei auttanut muuta kuin kävellä kauemmaksi ja etsiä kauniimpaa, kukkien loistoon ja väreihin sopivaa taustaa. Keltaiset kukat saivat kauniin vuoren silhuetin taustakseen. Punaisille kukille sopi häikäisevän sininen taivas ja pari puotapilveä hienosti taustaksi. Violetit kukat taas tulivat edullisesti esiin tiukasti rajattuna ilman taustaa. Hienoja kukkakuvia.

Sen kummempaa ajattelematta otin kuitenkin vielä yhden kuvan aivan auton vierestä siten, että kukkien taustalla oli nuo paksut, paljaat apinanleipäpuut. Vasta myöhemmin aloimme keskustella Päivin kanssa, miten juuri tuo viimeksi otettu kuva tuo esiin monta asiaa tuosta kauniista maisemasta. Siinä kuvassa yhdistyvät kevät ja syksy, elämä ja kuolema, loisteliäs kauneus ja toisaalta pelkistetty muotojen kauneus. Itse asiassa tuo kuva kertoo rehellisesti sen, minkä myös kaikki tiellä kulkijat näkivät. Tuskin kukaan poikkeaa tieltä katselemaan kauniita kukkia vain määrättyä taustaa vastaan (paitsi Sorilan Eero!). Ohikulkija näkee väistämättä samassa kuvassa kukat ja paljaat puut.

Kontrasti, joka ei ole kuitenkaan rikkinäinen tai toinen toistaan sortava. Ei, vaan siinä yhdistyy luonnon koko rikkautensa sellaisenaan, miten Jumala on sen tarkoittanutkin.

Näitä asioita miettiessämme, totesimme, että samoin se on myös usein elämässämme. Haluamme etsiä siloteltua, kaunistaa kuvaa ja rajaamme siitä pois kaiken sen, joka mielestämme häiritsee sitä. Teemme keinotekoisen kuvan, kauniin ja virheettömän ja näytämme sitä sitten muille.

Saamme ehkä myönteisiä kommentteja kauniista kuvasta, mutta tiedämme, että siitä puuttuu jotain. Eikö näin ole myös joskus seurakunnassamme. Haluaisimme rajata seurakuntakuvastamme jotain oleellista pois. Voimme

luoda seurakunnastamme kuvan, joka antaa katsojalle kuvan vain keväisen kauniista maisemasta. Nuoret ja lapset, onnelliset ja terveet, iloiset ja valoisat muodostavat tuon kuvan. Taustalla oleva vanhus, sairas tai elämän monissa kolhuissa kamppaileva sisar tai veli ei ehkä sovikkaan tuohon kuvaan. Aivan erityisesti tänään seurakunnissamme on paljon uskontiellä kamppailevia kanssamatkaajia, joilla on monenlaisia uuvuttavia ja kipeitä vaikeuksia. Ne tiedetään. Riutuvat puut havaitaan. Niiden sopiminen kuvaan voi olla vaikeaa.

Katsoessani kuvaa, jossa kauniit, keltaiset kukat loistavat etualalla ja paljaat apinanleipäpuut seisovat tana-kasti taustalle, tulinkin siihen tulokeen, että se on kuitenkin kaunein kuva tuosta maisemasta. Kevät ja syksy kohtavaat siinä harmoonisesti. Kontrastit täydentävät toisiaan. Samoin toivon seurakuntakuvammekin muodostuvan. Kuvan, jossa kaikki elementit ovat harmoniassa. Vanhat ja nuoret, rikkaat ja köyhät, iloiset ja valoisat ja myöskin ne, jotka kenties tällä hetkellä kamppailevat monien ongelmien kanssa. Tilanteet vaihtelevat ja elämä tuo uusia elementtejä kuvaan. Kun ajamme ohi tuosta samasta paikasta marraskuussa, siellä ei silloin loista päiväsinet eivätkä muutkaan kukat, vaan apinanleipäpuut ovat verhoutumassa hennon vihreään kevätasuunsa ja joulukuussa niiden oksia koristaa kauniit valkoiset kukat.

SAM TUOKKOLA

Belgia, Länsi-Euroopan tiheään-asuttu pieni maa, on kuuluisa muustakin kuin Brysselin Euroopan Unionin ja Naton päämajoistaan. Belgia on täynnä antiikkia ja muuta vanhaa tavaraa, jota kaupitellaan sen sadoilla antiikki- ja kirpputorimarkkinoilla. Ei markkinoita, joilla ei olisi paria laatikollista krusifiksejä kaupan. Kristus-patsaat, jotka esittävät ristilläriippuvaa Jeesusta ja seinäkoristeet ovat myyjien mielestä, jos eivät historiallisesti vanhoja, niin ideologisesti antiikkia. Kristus on kaupan.

Asumme aidossa belgialaisessa kylässä. Kylän vanhimmat ovat laatineet sääntöjä, jotka edesauttavat oman kielen asemaa ja säilymistä tällä alueella. Kunnan toimistoissa asioidessa saa käyttää vain flaamin kieltä – ei englantia eikä edes ranskaa, joka on maan yksi virallisista kielistä. Flaamia pitäisi myös aina käyttää paikallisissa liikkeissä asioitaessa niin paljon kuin vain sitä ulkomaa-lainen suinkin osaa. Näin omaa kieltä puolustetaan. Valitettavasti samanlaisella määrätietoisuudella ei puolusteta heidän omaa kristil-

Kristus kaupan

listä taustaansa. Kirkko, jota vastapäätä asumme, on seisonut paikoillaan vuodesta 1673. Kirkon ja sen seurakunnan on täytynyt nähdä aktiivisempiakin aikoja, koska nykyisin sen ovet pysyvät suljettuina päivästä toiseen - sunnuntaista toiseen. Kirkon tornissa oleva kello lyö kyllä viidentoista minuutin välein, mutta jumalanpalveluksiin se ei kutsu. Rautasalvat pysyvät kiinni. Ne aukeavat vain harvoin erikoistilaisuuksiin. Kylällä ei ole paimenta.

Tuntuu kuin tältä kansalta olisi hävinnyt hengellisen hyvinvoinnin nälkä. Me tiedämme, että jos pidättäytyy ruuasta tarpeeksi pitkään, tulee vaihe, jossa näläntunne katoaa. Onko Belgian kansa ollut liian kauan ilman hengellistä ruokaa? Ovatko sen aistit puutuneet? Onko toivo mennyt hengellisestä hyvinvoinnista?

Uskomme, että toivoa ei ole menetetty. Pitkän paaston jälkeen on pidättäydyttävä vahvasta ja liiasta ruuasta. On aloitettava

varovaisesti. Olemme jatkuvasti tekemisissä paikallisten kyläläisten kanssa. Havaintomme on, että tilanteita tulee jolloin voimme pienellä lusikalla antaa annoksia elävästä Kristuksen evankeliumista. Pienikin annos evankeliumia tekee nälkäiseksi. Rukouksemme on, että tämä nälkä saisi kasvaa ja että se tyydytyisi vain Kristuksen läsnäololla. Jeesus sanoo: ”Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa.”

Kristus ei ole menettänyt merkitystään edes Länsi-Euroopan Belgiassa, joka on kääntänyt katseensa hengellisestä aineelliseen, poliikkaan ja jopa uususkontoihin. Tämän maan ongelma on hengellinen, joten vastauksenkin tulee olla hengellinen. Me yritämme omalta osaltamme olla viestittämässä tätä vastausta Belgian kansalle. Mutta me emme kaupitele Kristusta; me julistamme Kristusta, sillä Hän elää!

RIKU JA ANNE TUPPURAINEN

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen.

”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.” (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kado-tukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. ”Eikä ole pelastusta yhdesäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12)

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi. Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. ”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimensä.” (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. ”...joka ei uudestisynty ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Kenkälaatikot toivat valtavan ilon Kambodzassa

Tammikuisena maanantaiaamuna oli Koh Kongin kirkon pihalla levottomasti liikehtivä ja jännittynyt lasten joukko. He olivat saaneet kutsun tulla kirkolle vastaanottamaan kristittyjen lähettämiä lahjapaketteja. Ne tulivat Kambodsaan Australiasta, jossa seurakuntaväki oli talkoilla valmistanut juhlan lasten sydämiin. Paketit olivat kenkälaatikoita, täynnä kaikenlaista hyötytavaraa ja leluja. Kambodzaan tuli noin 20,000 laatikkoa, joista Koh Kongin läänin saatiin noin 1,000 kappaletta.

Tämä oli Operatio Christmas Child, joka on jokavuotinen Samaritans's Purse järjestön organisoima kansainvälinen tapahtuma. Siihen ovat suomalaisetkin seurakunnat osallistuneet. Lahjalaatikot tulivat pakettiautolla PhnomPenhistä koko päivän kuoppaista tietä keikkuen. Viisi jokeakin piti ylittää; paketit veneiden päälle asetettujen lankkujen varas-

sa. Tunnelma alkaa tiivistyä, kun lapset asettuvat istumaan jonoihin. Sitten laatikot jaetaan jalat ristissä istuville lapsille, mutta kukaan ei saa vielä tässä vaiheessa avata lahjaansa. Paikalla on 350 lasta. PhnomPenhistä tullut tiimi alkaa laulaa ja laulattaa lapsia. Pian he ovat oppineet ensimmäiset hengelliset laulunsu. Välillä heille kerrotaan Jeesuksen syntymästä, Jumalan lahjasta. Sitten esitellään Raamattua opettavia kirjekursseja,

ja halukkaat saavat näitä kirjoja laukkuihinsa. Vielä muutama laulu, ja jännitys kohoaa huippuunsa... kaikki hiljenevät. Sitten... yksi, kaksi, kolme, ja jokainen pääsee avaamaan laatikkonsa yhtäkkiä.

Kannet lentelevät auki ja ilohuudot kuuluvat joka puolelta. Meteli on suorastaan korvia huumaava. Jokaista tavaraa tutkitaan tarkkaan. Eräs tyttö juoksee luoksemme kiittämään itku kurkussa ja kipittää takaisin paikalleen. Hän ei ole koskaan saanut omaa lahjaa, nyt se oli tapahtunut. Tavarat oli niin hyvin pakattu, etteivät lapset saaneet niitä mahtumaan takaisin laatikoihin, vaan kannet jäivät pullottamaan auki. Lopuksi kiitimme vielä Jeesusta yhteen ääneen ja jaoimme hengellisiä lastenlehtiä. Sitten lapset alkoivat lähteä koteihinsa ja osa kouluihinsa.

Tällaisia tilaisuuksia saimme pitää vielä eräällä koululla sekä Koh Sralaun saarella maaseudulla, ja samanlaisen ilon ja riemun kohtasimme sielläkin. Ilo oli molemminpuolinen.

ARI PARVIAINEN
KAMBODZA

P.S. Operatio Joulun lapsi toteutetaan jälleen tänä vuonna. Viime vuonna jaettiin 6,5 miljoonaa pakettia 95:ssä maassa. Varmaan sinäkin haluat olla mukana tässä mahtavassa operatiossa, joka tuottaa aitoa jouluiloa miljoonille puutteessa eläville lapsille.

TODISTAJAN
E-MAIL
OSOITTEET

todista@smartt.com
todistaja@telus.net

Lahjoitukset ja testamentit

Helluntaiseurakunnat ja Mission Press Society toimivat lahjoitusten turvin.

Seurakunnat tekevät arvokasta työtä

suomalaisten hyväksi. Mission Press Society julkaisee Todistaja-lehteä ja pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan.

Sekä seurakunnilla että Mission

Pressillä on Revenue Canadian myöntämä veronumero, joka oikeuttaa verovähennykseksi kelpaavan kuitin kirjoittamiseen.

Lahjoituksista ja testamenteista saadut varat käytetään kristilliseen työhön.

MAA SUURI JA AVARA

Ja kulkiessaan Galilean järven rantaa hän näki Simonin ja Andreaan, Simonin veljen, heittävän verkkoa järveen, sillä he olivat kalastajia. Ja Jeesus sanoi heille: 'Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia.'” Mark 1:16-17.

Nämä jakeet nousivat mieleeni, kun melkein yllätyksenä saimme vieraaksemme Pekka ja Kerttu Yleniuksen Tampereelta. Koska tämä oli Yleniuksien ensimmäinen visiitti Kanadaan, niin Kaarlo ja Maija Suomela olivat lähteneet Sault Ste Mariesta kyyditsemään vieraitaan Superior-järven ympäri. Tottahan siinä näkemistä riittääkin! Ensimmäinen pysähdys oli tietysti Thunder Bayssa.

Oli tosi mukava tutustua Yleniuksiin, jotka olivat aikaisemmin toimineet lähetyssaarnaajina Afrikassa parikymmentä vuotta ja nyt ovat saarnatoimessa Tampereen Saalem-seurakunnassa. Kahvikupin äärellä puhe risteili Afrikan öitten viileydessä ja päivien helteessä sekä tuon maan niin erilaisen kulttuurin parissa. Puheltiin myös Suomen asioista. On aina mukava kuulla, miten siellä koti-Suomessa on menty eteenpäin. Monissa asioissa on kehitys kulkenut huimaavaa vauhtia, mutta tulipa esille

Vasemmalta: Kaarlo ja Maija Suomela, Kerttu ja Pekka Ylenius sekä Pentti Virtanen.

sellainenkin piirre, että ihmisiä vaijaa sitoutumattomuus. Ihmiset eivät tahdo enää sitoutua pitemmän päälle mihinkään. Kun puhuimme kitarkuoroista, niin saimme ihmeeksemme kuulla, että kuorot ovat kadonneet kuvasta. Tilalle on tullut pienempiä lauluryhmiä. Aika näyttää onko nykyinen suuntaus hyväksi! Pääasia on, että evankeliumi tulee julistetuksi.

Suomesta on myös ovi auki Venäjän puolelle. Pekka Ylenius on käynyt siellä useita kertoja Sanaa julistamas-

jia sillä paikalla, mihin Herra on meidät johdattanut.

Oli mukava tavata työtovereita vanhasta maasta ja jakaa kuulumisia sekä ajatuksia. Kun vieraittemme auton perävalot vilkahtivat, ja Yleniuksien ja Suomelaiden lähtivät jatkamaan matkaa, rukoulin mielessäni: Siunaa rakas Taivaan Isä siskoja ja veljiäni valtakuntasi työssä. Siunaa myös meitä, jotka olemme kuin tähtkänpoimijoita täällä Kanadan laajalla pellolla!

AIRI VIRTANEN

sa. Hän on vieraillut myös sukulaiskansamme marien parissa evankeliumia julistamassa. Kysyin hänen vaikutelmiaan Kanadasta ja Yhdysvalloista. Vastaus oli lyhyt. ”Maa on laaja ja avara!”

Ja tietysti taas keskustelu kääntyi meille rakkaisiin hengellisiin asioihin. Puhelimme kutsusta Jumalan valtakunnan työhön ja totesimme, että silloin se on parasta, kun jokainen on omalle kutsumukselleen kuuliainen. Tuossa alussa mainitussa raamatunkohdassa tulee ilmi, että Jeesus lupasi tehdä opetuslapsistaan ihmisten kalastajia, jos he vain halusivat seurata Mestaria ja hänen kutsuansa. Mikä on se verkko, joka meidän itsekunkin tulee jättää? Sinä sen tiedät, omasi!

Eihän meitä kaikkia suinkaan kutsuta Afrikaan tai jonnekin muualle kauas. Uskon, että meidän tulee olla ihmisten kalasta-

Preerian yksinäiset hiekkakummut

Kukapa voisi uskoa, että mahtavalta preerialta löytyy myös hiekkærämaa. Tämä 1900 neliökilometriä käsittävä Great Sand Hill niminen alue sijaitsee Maple Creekistä pohjoiseen. Sen alati muuttuvia tuulen ja sateen muovaavia ajohiekkakukkuloita voi asiasta kiinnostunut tarkkailija seurata läpi vuoden. Hiekkærämaan mäkien notkelmistä ja rinteltä löytyy erämaalle tyypillisiä kasveja ja ruohikkoa. Alueella elää paljon hanka-antiloopeja. Näillä erittäin nopeilla antiloopeilla on erikoisen herkkä havaintokyky. Ne kykenevät vaistoamaan vaaran monien mailien päästä. Vaaran uhatessa niiden valkoinen karva nousee pystyyn ja samalla erikoinen rauhanen erittää myskin hajua. Pakoon juostessaan niiden nopeus on suurimmillaan 60 mailia tunnissa (96 km/t).

Osa Great Sand Hillin alueesta on kasvanut harmaan vihreäksi pensaikoksi ja heinikoksi. Nämä puolestaan tarjoavat erinomaiset oleskelu- ja piilopaikat erilaisille eläimille. Sudet, kojootit, jänikset, mäyrät ja monet muut eläimet ovat löytäneet alueen pusikoista kotipaikat. Eläinten on oltava erikoisen kestäviä, koska erämaassa vallitsee tyypillinen mannerilmasto. Kesät ovat tavattoman kuumat ja talvet mahdollittoman kylmät. Luontokappaleet ovat kuitenkin sopeutuneet ankariin olosuhteisiin. Siellä eivät jäljet pysy kauan näkyvissä. Mikä yksinäisyys!

Täällä preerialla olen työssäni tutustunut moniin yksinäisiin ihmisiin. Monet heistä, vaikka asuvatkin kauniissa kodeissaan, ovat kuin erämaahan eksyneet harhailijat. Rakkaitten perheenjäsenten kuvat ovat kyllä seinillä, mutta itse henkilöt ovat kaukana vanhuksen jokapäiväisestä elämästä.

Jobilla olivat elämän surut raskaampia kuin meren hiekka. Kuinka monella tämän päivän vaeltajalla onkaan juuri näin. Jos murheita yritetään kantaa omilla olka-

Jatkuu sivulla 11

LÄHETYSTYÖN UUDET KASVOT

Jatkoa sivulla 7

lähteä pelkästään seurakunnan lähettinä, mutta voi myös olla jonkun lähetyksorganisaation jäsen. Joissain köyhissä maissa on ammatti-ihmisilläkin niin pienet tulot, että tt tarvitsee lisäkannatusta ystäväpiiristä. Todellisuudessa harvat tt:t tarvitsevat kannatusta, koska työpaikan palkka on riittävä.

Joudutko työssäsi matkustamaan paljon?

Tähän mennessä olen pitänyt seminaareja kahdeksassa eri maassa, ja koko ajan tulee lisää pyyntöjä uusille alueille. Mainittakoon, että yksi ensimmäisistä seminaareista pidettiin Vancouverin Kotikirkon tiloissa, ja sen seminaarin tuloksena on jo lähtenyt neljä uutta lähettiä, ja kaksi muuta on aivan lähdön edessä. Koska maailmanlaajuisesti on hyvin vähän ns. teltantekijämobilisioijia, niin usein päädyn myös eri järjestöjen ja organisaatoiden konsultaatiksi.

Mitkä ovat mielestäsi tämän hetken suurimmat haasteet lähetystyössä?

On jotenkin järkyttävää todeta, että ne alueet maailmassa, joissa eniten tarvitaan evankeliumia, ovat myös ne alueet, joissa vähiten tehdään lähetystyötä. Jotkut sanovat, että alle 3% läheteistä ovat siellä missä 97% saavuttamattomista kansoista asuvat. Esimerkiksi Libyassa on vain neljä tiedettyä kansallista uskova 5,6 miljoonaisen kansan keskellä. Tunnen kolme teltantekijää siellä, yksi on jopa suomalainen Torontosta. Lähtöputkessa on kolme uutta teltantekijää, joten lähettimäärän kasvu Libyassa on suuri, ainakin prosenteissa.

Satelliittilähetetykset, radio ja internet saavat paljonkin

aikaan, mutta tarvitsemme niitä, jotka lähtevät ja menevät tekemään ihmisiä opetuslapsiksi. Toinen suuresti kasvava tapa suljettuihin maihin on business. Jos firma tuo paikkakunnalle työtä se saa olla aivan avoimesti uskovaisten omistuksessa. Tiedän pieniäkin firmoja, jotka työllistävät tusinoittain kansallisia, joiden suvussa ei kukaan ole saanut työtä moneen sukupolveen. Kiitollisuus paikkakunnalla on niin suuri, että naapurikylyltä on jopa tullut pyyntö tulla myös heitä evankelioimaan. Näin paikalliset muslimit näkevät kristittyjen omistaman firman perustarkoituksen.

Voisitko kertoa jonkin tapauksen, miten Jumala käyttää teltantekijöitä?

Vancouverin saaren pikku kylältä oleva nuori mies, jolla ei ole muuta taitoa ja ammattia kuin se että hän on kasvanut vuohifarmilla elämänsä. Hän sai kutsun teltantekijäksi, mutta ihmetteli kuinka Jumala voisi käyttää häntä, jolla ei ollut ammattia. Hän kuitenkin alistui Herran johdettavaksi ja lähti Pohjois-Koreaan, jonne perusti hallituksen valvonnan alaisena vuohifarmin. Davidin tiedot ja taidot ovat auttaneet häntä kehittämään vuohilauman, joka tuottaa seitsemän kertaa enemmän maitoa kuin vastaava pohjoiskorealainen.

David kertoi aivan hiljattain hymyillen, että sehän on Jumalan täydellisyyden luku. Koska hänen vuohifarminsa tuottaa niin hyvin, on myös maan johtaja saanut tietää asiasta ja määrännyt, että kaikkien vuohifarmareiden Pohjois-Koreassa tulee viettää kaksi viikkoa Davidin farmilla. Kuten arvaat, farmilla on myös kotiseurakunta ja jopa kaunis rukoustorni, jossa aamuisin rukoillaan koko maan puolesta. Vein Davidin kentälle ja kyynelsilmin siunasin hänen lähtönsä maahan, jossa ei Jeesuksen nimeä kuulla, paitsi vuohifarmilla. Pohjois-Korea on yksi maailman saavuttamattomista maista.

Näitä kertomuksia olisi vaikka kirjan täyden. Jostain

ihmeen syystä usein saan kehotuksen kirjoittaa kirjan, mutta siihen ei ainakaan vielä ole löytynyt aikaa. Uskon että sellaiselle kirjalle olisi paikkansa, jos ei muuta niin rohkaisuksi uusille lähtijöille.

Lyöpä nyt tähän haastatteluun ”loppuakordi”.

Seisomme ehdottomasti lähetykskutsun loppusuoralla! En usko, että Jeesus voi tulla takaisin ennenkuin miljardit saavat kuulla sanoman pelastuksesta. Globalisaatio, sateliittit, internet, ym. nopeuttavat evankeliumista. Viimeaikojen keksinnöt kiiruhtavat ihmisten ulottuville sekä hyvää että pahaa. Maailmanlaajuinen Jumalan seurakunta on herännyt rukoilemaan saavuttamattomien kansojen puolesta. Teltantekijät voivat mennä minne vain. Suljettuja maita ei heille ole. Paavali Tarsolaisen systeemi on käytössä jälleen ja tuottaa tuloksia. Siitä on osoituksena nopeasti kasvavat ja lisääntyvät kotiseurakunnat. Perinteinen lähetystyö tekee työtänsä niillä alueilla, joissa se vielä on mahdollista. Kaikki tämä yhteensä saa aikaan viimeisen suuren herätyksen.

Ovet ovat auki, kansat huutavat tulkaa tänne tuomaan evankeliumin ilosanomaa! Jumala kysyi Moosekselta: ”Mikä sinulla on kädessäsi?” Nyt kysyn sinulta: Mikä ammatti tai työkalu sinulla on kädessäsi jota voisit käyttää saavuttaamattomien kansojen keskellä? Ei Mooseksenkaan sauva ollut mikään erikoinen, ennen kuin Jumala otti sen käyttöön.

Jos vielä haluat innoitusta, rohkaisua, infoa lähetyksmahdollisuuksista tai jos haluat osallistua rukoustiimiini, niin ota yhteyttä.

Arin yhteystiedot: ari@globalopps.org
Webbisivu www.globalopps.org

HAASTATTELU
LAURI TOMMINEN

päillä, ne ovat raaskaampia kuin meren hiekka tai jalkoja polttava erämaan kuuma hiekka. Näitä taakkoja ei pitäisi kenenkään yksin kantaa. Miten ihana kuva onkaan kehitetty kuuluisasta runosta, jossa ensin näkyi kahden henkilön jäljet hiekassa, sitten vain yhdet jäljet. Nämä piirtyivät hiekkaan siksi, että Jeesus otti väsyneen hartioilleen ja kantoi uupunutta. Hiekkaan jäivät vain yhden henkilön askelten jäljet.

Yksinäisyys on kipu, jota on vaikea hävittää ihmisen sydämetä, vallankin, jos se on tiedostamaton jumalkaipuuta. Ihmisen sielu janoaa jatkuvasti Luojaansa yhteyteen. Paavali mainitsee, että yksinäinen panee toivonsa Jumalaan ja kokee, ettei hän enää olekaan yksin. 1 Tim. 5:5. Miten suloinen kokemus se onkaan!

Monen ihmisen elämä preerialla on ollut yksinäistä kuin hanka-antilooppien. He ovat uhmanneet yksinäisyyttä ja rai-vanneet peltonsa ja rakentaneet kotinsa preerian metsäköihin. Tähän joukkoon lukeutuu tuhansia suomalaisia. Näiden kauan sitten tulleiden siirtolaisten elämään on sisältynyt monta sydämen salaisuutta ja paljon yksinäisyyttä.

Silloin kun ei teitä vielä ollut eikä ajoneuvojakaan, oli jäätävä yksin metsäkotiin pakkasen paukutellessa harvan asumuksen nurkkia. Kesällä oli kiire kesätöiden kanssa, joten ei ollut aikaa seurustella kaukana asuvien naapureiden kanssa. Oli pakko totutella preerian ilmojen oikkuihin ja hiljaiseen yksinäisyyteen.

Olen täällä preerialla tullut tajuamaan miten rakkaita yksinäiset erämaan asukkaat ovatkaan Herralle. He ovat itse kokeneet yksinäisyyttä ja tahtovat auttaa niitä, jotka nyt juuri tuntevat yksinäisyyttä. Suuri preeria on luonut auttavaisia, toiset huomioonottavia ihmisiä, jotka eivät vain sivusta seuraa toisten elämää, vaan ottavat osaa silloin kun toisella on vaikeaa. Näitä ihmisiä ei voi olla rakastamatta. Rakkauden käskyn täyttäminen on tärkeintä ja arvokkainta elämässä. Erikoisesti sen arvon tuntee yksinäinen pieni ihminen suurella preerialla.

SINIKKA LUKKARINEN

Osoitteita

Aulis & Anne Lappalainen
7-2130 Harrison Dr
Vancouver BC V5P 2P6
Canada
Tel: 604-322-7305

Sinikka Lukkarinen
Box 103, Broadview,
SK. S0G 5C0
Puh. (306) 696-2253

Sam & Paivi Tuokkola
Box 7292
Arusha,
Tanzania
Tel: -255-27-25008690
mobil: +255 744 535679
pstuokkola@hotmail.com

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church Pastori Paavo Korpela

1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5

Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879

Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

Su • Aamukokous	klo 10:00
Iltilaisuus	klo 18:00
Ti • Lähetyspiiri	klo 10:00
To • Boys and Girls Club	6:45 pm
Sanan ja Rukouksen ilta.	klo 19:00

Heijastin TV ohjelma monday kaapelikanava 10 klo 9.00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 a.m. kanavalla FM 95.5
Puhelinsana • (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church

P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0

Puh. (705) 235-5025 Fax (705) 235-2655

E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

Su •	klo 8:30	Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
	klo 11:00	Kuukauden toinen su. srk:n kokous
	klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ke •	klo 19:00	Sanan ja Rukouksen ilta
Huom. Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.		

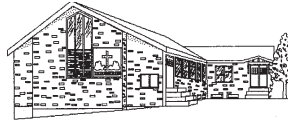
Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal Church

891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383

Pastori Jaakko Romu: (705)-949-7073

Sunnuntaina:	Klo 10:00 (English Service)
	Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin:	Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin:	Klo 19:30 Youth Meeting

Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!
Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evangelista Liisa Lienes

163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025

Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
Rukoukokoukset kodeissa.

Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1

Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587

Pastori Marko Selkoma Puh. (807) 767-0464

Pastori Darren West Puh. (807) 344-1779

Su •	klo 10:00	Aamukokous ja pyhäkoulu
Sunday •	11:30 am	Family Celebration & Sunday School
Su •	klo 18:00	Iltaokoukous
Ti • Ke • To •	klo 11:00	Päivärukoushetki
Ke •	klo 19:00	Rukoukokous
Thursday •	7:00 pm	Bible study & Prayer meeting
Friday •	7:00 pm	Youth Meeting
Radiolähetys Su • klo 7:00 (KIXX 105.3 FM) klo 9.00 (MAX104.5FM)		

****Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjanmyynnissä!****

**** Sateena pisaroikoon minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.****
Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen

Helluntaiseurakunta

Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3

Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

Pastori: Mika Yrjölä 416 733-0854

Pastori: Mark Rytönen 416 754-7573

Su • Aamukokous suomenkielinen	klo 10.00
English Service	11.30
To • Sanan ja rukouksen ilta	klo 19.30
Pe • Nuorisoiilta /Youth Meeting	klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec H9H 3B2 (514) 626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta

Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.

Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414

Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori Teuvo Valkama 604 433-7956

Nuorisopastori Walter Tuokkola wtuokkola@hotmail.com

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu	klo 11:00
English service	klo 11:00
Ti • Sana ja rukous	klo 19:30
Pe • Nuorten ilta	klo 20:00
Puhelinsana 604 324-4447	

VICTORIAN KOTIKIRKKO

Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418

Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E.

Calgary, Alberta T2A 5S2

403-248-9907

E-mail: heinikainen@shaw.ca

Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti.

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi aino-
kaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, huk-
kuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö Sinikka Lukkarinen Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview, SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.

Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori Timo Puustelli

(561) 433-2948

kirkolle (561) 533-5716

Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

Su •	klo 10:00	Aamukokous, pyhäkoulu & varh. nuoret
	klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ti •	klo 17:00	Lähetysten ystävät
	klo 18:30	Poikakerho
Ke •	klo 10:00	Aamurukoushetki
To •	klo 19:00	Sana ja rukous
Pe •	klo 19:00	Nuorten ilta
Su •	klo 9:00	Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset" asemalta WPBR 1340AM
		Puhelinsana 24t nrosta (561)585-1110

Mt. Fuji is 12,395 feet (3,776 meters) high, and is the most famous mountain in Japan. Many Japanese esteem this mountain to be holy and therefore, it has become a mecca for pilgrims and other people for over 1,000 years. Every July and August, more than 300,000 people are making it to the top.

On my first trip to Japan in 1954, I arrived from the Pacific Ocean to Tokyo Bay. In the distance, I saw a white-capped mountain — Mt. Fuji. People tell me it is a must to climb that mountain. The saying is, “You are a fool if you don’t climb the mountain and you are a fool if you climb it twice.” (I have now been to the top 19 times.)

On one trip, I noticed there were red berries growing in the forest above the fifth station. In Norway, we call these berries “Tytte-Bar.” In Sweden, they are called loganberries. The Japanese call them “Hamanashi Mi” or “Sum Koke Momme.” They resemble low crawling cranberries. I had been interested in going berry picking at Mt. Fuji, but this never seemed to occur.

During our first term as missionaries, we were living in Isogo, Yokohama. Due to the hot and humid summer, we had been able to rent land at the foot of the north slope of Mt. Fuji at Lake Yamanaka.

I got some donated materials from U.S. Army barracks and we built a small cabin for family recreation and Christian fellowship for young people which became a great blessing.

In October, 1963, I had a strong urge to go to Yamanaka and do some needed work on our cabin. I drove up to Yamanaka on Wednesday, October 16, but did not have the “working spirit.” I found myself disappointed with the mistakes I was making. Thursday, October 17, it was in vain to work because an Invisible hand seemed to hinder what I wanted to do. By Friday, October 18, I did not even try to work but simply took time off for prayer and meditation. By evening, I was thinking about going berry picking at Mt. Fuji the next day, and this made me feel better.

Saturday morning, I was up at 4 o’clock and, as I looked out, saw that there was heavy rain and fog which were not very good for berry picking. But I made the decision to go, regardless of the weather.

Before leaving the cabin, I read from Isaiah 6:1-8. The anointing of the Holy Spirit came upon me and I prayed, “Lord, let me hear Your voice today. Let me be willing to go and send me.” I wondered why I was praying like this, since I was just going to pick Tytte-Bar, and it was only my first trip to pick berries!

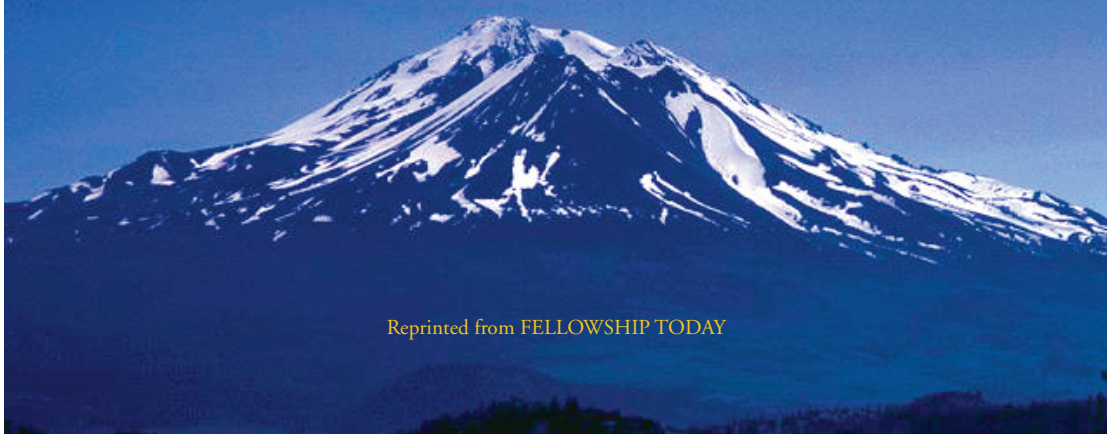
I left Yamanaka at 5 o’clock and followed a log trail from the city of Fujiyoshida. On the way up, a voice said to me, “You are a fool to try to pick berries today.” Another voice said, “Keep on going.” So on I drove.

After two hours, I came up to the fifth station on the east side where the sun was shining, but it was windy and cold. The snow line on Mt. Fuji was around the seventh station, and the climbing trail is divided by stations (mountain huts) all the

MIRACLE FROM GOD

“Tasukete Kure, Please Help!”

by Jacob Arnesen Missionary to Japan

Reprinted from FELLOWSHIP TODAY

It was a young man from Tokyo, Kenji named Hayakawa, who called out for help, “Tasukete Kure!” Hayakawa started his mountain trip on October 13, 1963 from the fifth station rest area of Mt. Fuji, which is located at 2,500 meters altitude. He followed a mountain ridge far away from the climbing trail and had along a rope for protection and safety. Arriving at an altitude of about 3,500 meters, the anchor of the rope came loose and he slid quite a ways until he came to rest at a big boulder. He was badly bruised over his body and his right leg was broken. Hayakawa tried to ease himself down the slope on his back, but it was a painful and slow movement. He could see people beneath him, on the fifth station. He tried to attract attention by waving his hands and calling, but to no avail. It took him six days to reach the end of the snow line.

way to the top, which is the tenth station.

I had planned to pick berries until noon and then go back to Yokohama. But I did not have peace about it. I felt led to move over to the main lodge area, Fuyosa, where I parked the car. I went up above the tree line, where I found plenty of berries to pick and finally felt satisfied. At 1 o’clock, I was about to go back down to the fifth station.

It was cold and the weather felt as if it were about to change. Suddenly, I heard a call from way up in the snow line, “Tasukete Kure.” The call came three times, “Help” (SOS). “Could someone be up there?” I thought. This was not the climbing trail, but I felt heavily burdened by this call and went down to the main lodge to see if anyone had been reported missing.

The lodge master told me it was not possible to have heard a call for help there because the climbing trail was not located near that area. He suggested, “Maybe you have heard somebody calling to one another below some place, as they are doing this all the time.” But I did not have peace about it.

As I was drinking my last cup of coffee, a four-wheel drive bus came up from Kawaguchi (city). I asked the bus driver if anyone had been reported missing and was again told no. But I felt I had to check it out. I told the fifth station lodge attendant that I must go up and see if anyone was up there. He responded, “Please go. If you find anyone, let us know.”

I followed a ravine (gully) up to the snow line, which took me about 40 minutes. Looking toward the east, far away, I could see a small yellow bag or rag moving in the wind. When I arrived at that spot, I was surprised to find a young man lying in the snow. He made a signal with his hand to show that he had been six days without food except for eating snow. The yellow rag was his tent, which he had tied to his belt.

Kenji Hayakawa was born in Kyushu and had attended Sunday School in a Catholic

church. On this sixth day, he had prayed, “If there is a God, please send somebody to help me.” When he had seen me below, he called out his last call, but was disappointed to see me disappear.

It was windy with some snow flurries, but the weather was about to change. When he saw me coming, he thought, “This is just like God coming to help me.”

I motioned, “Shall I give you a piggyback ride?” He nodded his head, so I sat down near him and he put his cold hands around my neck. Off we went down the steep slope and, just as we reached the main lodge, it started to snow and hail.

The lodge keeper was indeed amazed to know that a man was missing and had been found by a foreign missionary. He called the police station in Fujiyoshida to report this unbelievable event. The police officer talked with me and I explained the story to him. Since Kenji Hayakawa had left Tokyo without letting anybody know where he was going, he had not been “missing.” But God knew about him!

Hayakawa was taken to a hospital in Fujiyoshida and later transferred to a hospital in Yokohama. He was there for about a year while he recovered and also became a Christian. During his hospital stay, we were able to visit, minister to many people, and see some saved.

The story was big news in both newspapers and television at the time, and I received many letters thanking me. On the front of one newspaper was written, “Saved by a Missionary.”

In our absence on furlough, Hayakawa was married in Isogo Philadelphia Church by a Canadian missionary, Tom S. Harland.

We had needed a miracle in our ministry and God provided it by leading me to berry pick on Mt. Fuji. Expect a miracle when you pray! •

YOUTH RALLY 2004 SUDBURY

September 2 - 5, 2004
NUORISOPÄIVÄT SUDBURYSSÄ
2-5 syyskuuta 2004

Puhujat/Guest Speakers: Mika Yrjölä - from Toronto
Clinton Moody - from Sault Ste. Marie

- **Hanna Lake Campground**
- **Opening Service:**
Thursday Sept 2, 7:00 PM
- **Youth ages 13 years and up**
- **Cost: \$75.00 for the weekend**
- **Bring: Bible and Sleeping bag**
- **No special diets**
- **Inform your pastor if you are coming by August 15, 2004**
- **Hannajärven leirikeskus**
- **Alkaa torstaina 2. syyskuuta klo. 19:00**
- **Nuorille 13+ vuotiaille**
- **Maksu: \$75.00 koko ajaksi**
- **Tuo: Raamattu ja makuupussi**
- **Ei erikoisdietti ruokia**
- **Ilmoita pastorille tai nuorisopastorille tulostasi 15.08.2004 mennessä.**

Welcome to Sudbury!

Siion Pentecostal Church
1843 Paris Street Sudbury, ON P3E 3C5
Tel. (705) 522-2164 Email: siion@vianet.ca